SUSAN SMITH

Vis texan

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Cu o ceașcă de cafea în mână, Kenneth Hamilton privea de la fereastra bucătăriei ciudata siluetă care străbătea curtea fermei și se îndrepta spre casă. N-ar fi putut să spună cu exactitate dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. În pofida zvelteții trupului, statura înaltă și picioarele lungi îl făceau să creadă că e vorba de un vizitator de sex masculin și, pe măsură ce necunoscutul se apropia, era din ce în ce mai evident că era vorba de un bărbat. De un cow-boy, mai exact, dacă judeca după blugii uzați și cizmele din piele jerpelită și închise la culoare. Gulerul unei cămăși în carouri în jurul căruia era legat un fular albastru ieșea în afara unei veste din pânză căptușită cu piele de oaie.

Pălăria era cea care sărea imediat în ochi. Informă, cu marginea boțită, părea că trecuse prin intemperii, că fusese folosită pe post de pernă, de rogojină.

Și totuși… Ușoara legănare a șoldurilor, conturul buzelor care se desena în umbra pălăriei aceleia îngrozitoare îl făceau pe Ken să nu fie atât de sigur că e vorba de un bărbat. Oricum, apariția aceasta i se părea surprinzătoare.

Punând ceașca de cafea pe masă, Ken se duse în întâmpinarea persoanei acesteia ciudate.

În clipa în care deschidea ușa din spate, aceasta urca treptele verandei. Înainte de a intra, dând curs invitației lui Ken, își șterse cu grijă picioarele pe covorașul de la intrare, precauție inutilă deoarece nu exista nici cea mai mică urmă de noroi în curte. Când ridică privirea, Ken zări prin geamul verandei o față netedă, fără nici cea mai mică urmă de barbă. Era vorba în mod sigur de o femeie, chiar dacă pălăria nu-i permitea să-i distingă trăsăturile și îi ascundea privirea. În timp ce păși pe verandă, văzu cât e de înaltă. Probabil că avea cam un metru optzeci, deoarece nasul îi ajungea la bărbia lui Ken, care se apropia de un metru nouăzeci.

Pe chipul ei se citea gravitatea, avea buzele strânse și părea neliniștită. Oare de ce? se întrebă el.

– Da, ce doriți?

Fără să vrea, vocea lui luă inflexiunile pe care le avea pe vremea în care era agent la Dallas, nu cu mult timp în urmă. În pofida felului tărăgănat de a vorbi specific sudului și a anumitor expresii tipic texane, avea nevoie de timp pentru a pierde acest fel de a vorbi specific citadinului.

– Îl caut pe proprietarul acestei ferme, declară tânăra.

Vorbea apăsat, oarecum pripit, pe un ton profund și ușor voalat, ton pe care un bărbat îl găsea fie neplăcut, fie foarte senzual la o femeie. Fără să ezite, Ken optă pentru a doua variantă. Era probabil efectul singurătății… Totuși, nu era acolo decât de zece zile.

– Eu sunt proprietarul lui Blue Creek.

Aceste cuvinte simple sunară ciudat în gura lui! Ca o himeră, ca o minciună… Dar acesta era adevărul: devenise proprietarul unei ferme.

– Ken Hamilton, adăugă el, întinzându-i mâna.

Gestul i se părea cum nu se poate mai potrivit în fața acestei femei îmbrăcată ca un cowboy. Femeia înaintă și, fără a-și scoate mănușa de lucru, îi scutură mâna lui Ken, tulburată de această atingere.

– Jamie Dunn. Încântată să vă cunosc, domnule Hamilton.

Părea că adoptă în mod deliberat un comportament masculin, ca și cum ar fi vrut să impună o anumită imagine despre ea însăși.

– Cu ce te pot ajuta, Jamie?

Lui Ken i se părea nepotrivit, datorită ținutei și felului de a fi al tinerei să-i spună « domnișoară Dunn » sau « domnișoară Jamie », după obiceiul oamenilor din zonă.

Aceasta ezită puțin, înainte de a-i răspunde. Părea că-l măsoară din priviri. La fel se părea că face și el.

– Da, domnule, răspunse ea în cele din urmă. Am auzit că reluați exploatarea fermei și că angajați oameni.

Spunând acestea, Jamie Dunn luă poziția cowboyului care se odihnește, cu greutatea corpului în echilibru pe picioarele ușor depărtate, cu umerii înainte și cu degetele prinse de găicile curelei..

Pentru o clipă, lui Ken îi fu cu neputință să înțeleagă semnificația unei asemenea atitudini. De ce ținea morțiș să aibă o înfățișare masculină? Desigur, cu două zile mai devreme, anunțase că era în căutarea unei persoane care să se ocupe de menaj și să gătească. La moartea unchiului Bud, Harvey Sample, bucătarul, se ocupase de bine de rău de administrarea domeniului până la sosirea lui. Dar, în pofida

insistențelor sale, refuzase să rămână. „Ar fi mai bine să luați totul de la zero.“, îi declarase acesta. « Luați pe cineva tânăr. » Totuși, Ken nu specificase ce anume căuta când a făcut anunțul.

– Într-adevăr, caut pe cineva care să mă ajute.

– În acest caz, sunt la dispoziția dumneavoastră.

– Ah! făcu el.

Se uită cu atenție la ea.

– De fapt, nu mă așteptam să…

Dar se opri, în fața expresiei înciudate și hotărâte a lui Jamie.

– Domnule Hamilton, am traversat trei state pentru a ajunge la Blue Creek. Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș dori să stăm puțin de vorbă. Pot intra?

Era atâta disperare în vocea ei, încât pe Ken nu-l lăsă inima s-o refuze. La urma urmei, poate că Jamie era persoana de care avea nevoie. Dădu din cap, în semn de încuviințare. Când trecu prin fața lui, îi simți parfumul amestecat cu aerul rece de afară. În același timp, fu din nou frapat de neregularitățile pălăriei, cu siguranță bună de aruncat, deși cowboyii sunt foarte atașați trecutului și tradiției. Prin contrast, prima lui pălărie Stetson, neagră, agățată într-un cuier pe hol, i se părea că aparține unui cowboy de operetă. Ken oftă: știa că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu

noua lui viață. Se trezi întrebându-se ce viață putuse să aibă Jamie pentru a-și aduce pălăria într-o asemenea stare.

– O cafea? întrebă el, conducând-o în birou.

– Nu, mulțumesc… Nu prea îmi place cafeaua, domnule, se trezi spunând.

Oare de ce vorbea pe tonul ăsta repezit? «Nervozitatea, își spuse Ken. Poate neîncrederea… „Dar îi era din ce în ce mai greu să o înțeleagă. Și apoi, felul acesta de a i se adresa mereu cu „domnule“ …

– Spune-mi Ken, adăugă el.

O pofti să se așeze într-un fotoliu. Cu pălăria îndesată în cap, părea că nu se simte deloc în apele ei.

Înainte de a se așeza și el, se uită cu atenție prin birou, încercând să se pună în pielea tinerei femei și să-i ghicească reacțiile. Ca și celelalte camere, sumar mobilate, și acesta avea nevoie de o curățenie generală, ceea ce justifica în mod sigur neliniștea lui Jamie. În pofida bunei sale credințe, Harvey nu era un om de casă și la începutul lunii va fi mult de muncă pentru a pune fiecare lucru la locul lui.

– Un pahar cu apă, atunci? propuse Ken, sperând să o facă să se simtă mai bine.

– Cu plăcere, mulțumesc.

Nu adăugase « domnule », dar Ken nu mai făcu nici o remarcă în această privință. Ciudat… Oare ce se petrecea în capul acestei tinere femei?

– Mă întorc imediat, spuse Ken.

Ieși aruncându-și privirea asupra pălăriei. În timp ce umplea un pahar cu apă în bucătărie, se întreba dacă făcuse bine invitând-o înăuntru. Chiar dacă ar avea calitățile necesare unui astfel de post, totuși era departe de imaginea unei bucătărese-menajere. Dacă nu cumva așa se comporta de obicei cu oamenii pentru care lucra. Pe picior de egalitate, ca o tovarășă, nu ca o angajată. Cu toate acestea, lui Ken îi era cu neputință să și-o imagineze ca egală a oamenilor lui.

Când se întoarse în birou, se opri în pragul ușii, uimit. Pesemne că Jamie înțelesese semnificația privirii lui, întrucât își scosese mănușile și pălăria. După o ușoară ezitare, se ridică și, cu spatele la ușă, își scoase și vesta. Cu o mână în șold, se cambră și se întinse într-un gest care îi scoase în evidență linia corpului. Nu, nu va putea fi niciodată egala bărbaților într-o fermă.

O coadă lungă și rebelă care fusese ascunsă de pălărie îi cădea pe spate. Picioarele pe care blugii

mulați le scoteau în evidență păreau și mai mari. Când se întoarse, Ken fu frapat de contururile pline ale pieptului.

Avea ochi mari, de un verde cenușiu și șuvițele de păr îi năpădeau fața ca de porțelan, dar plină de pete de roșeață. Era, într-adevăr, foarte drăguță. Nu-i dădeai mai mult de douăzeci de ani.

Oare de asta își ascundea adevărata personalitate? Oare spera ca, îmbrăcată bărbătește, să pară mai matură, pentru a lucra la o fermă și să fie angajată în dauna unor candidați mai experimentați?

Zărindu-l, roși, iar asta o făcu să pară, dintr-o dată, mai tânără și mai fragilă. Lui Ken i se puse un nod în gât: străbătuse trei state pentru a ajunge la Blue Creek. Singură…

Își încrucișă brațele pe piept, ca pentru a-și ascunde feminitatea. Stânjenit, Ken își întoarse privirea.

– Poftim! spuse el, întinzându-i paharul cu apă.

În timp ce ea de-abia reușea să spună „mulțumesc“, el se duse și se așeză în fotoliul de la birou. Evitând să-l privească, Jamie se așeză în fața lui. Ken observă că avea niște gene nesfârșit de lungi.

– Bine, declară el, cu ce să începem? Poate cu experiența și calificarea?

– De fapt, aș dori să-mi vorbiți mai întâi despre domeniu, dacă nu vă deranjează.

Lui Ken îi fu cu neputință să-și ascundă mirarea în fața unei asemenea cereri. De ce o interesa pe viitoarea menajeră activitatea de la fermă? Dar, în pofida acestei necunoscute, îi răspunse cu plăcere la întrebare.

– Blue Creek e o exploatație imensă, cel puțin pentru districtul Panhandle. Șapte sute de hectare și, după informațiile pe care le am până acum, în medie douăzeci și cinci până la treizeci de capete de vite pe hectar. În marea lor parte Brangus, Hereford și câteva Brahman cu coarne lungi.. Voi cunoaște situația exactă a societății după ce voi fi făcut inventarul complet. Toate acestea cer timp.

– Am auzit că exploatația nu mai merge, iar noul proprietar vrea să îndrepte situația.

– Unchiul meu mi-a lăsat o moștenire frumoasă. În plus, am făcut eu însumi investiții pentru a transforma această fermă într-o întreprindere prosperă. Pentru moment, mă limitez la repararea dependințelor și a împrejmuirilor. Pe de altă parte, deoarece proprietatea nu e traversată decât de un curs de apă, trebuie să punem cât mai repede în funcțiune motoarele eoliene, mai ales în anotimpul ăsta.

Ken se opri. La ce bun toate aceste explicații? Jamie nu avea nevoie de ele. Ca și cum ar fi vrut să dovedească – să-și dovedească lui însuși – că știe ce se întâmplă la Blue Creek, când, de fapt, nu știa aproape nimic despre domeniu și despre meseria de fermier.

– Spuneți că ați moștenit această fermă?

– Da, de la unchiul meu, Bud Hamilton. A administrat-o vreme de cincizeci de ani.

În mod instinctiv, Ken își îndreptă spatele. Se simțea mândru că putea să-i aducă un omagiu unchiului său.

– Blue Creek mergea bine. Dar au apărut probleme în momentul în care unchiul meu s-a îmbolnăvit și, de la moartea lui, survenită acum patru luni, s-au agravat.

– Dacă înțeleg bine, n-ați condus până acum niciodată o fermă, nu-i așa?

Îl lovise în plin. Oare lipsa lui de experiență era atât de bătătoare la ochi?

– Am lucrat toată vara aici, răspunse el, bătând în retragere. Și am învățat multe de la Bud. Pe deasupra, vecinul meu mi-a promis că mă va ajuta ori de câte ori voi avea nevoie. Știu că administrarea unei exploatații înseamnă și altceva decât repararea împrejmuirilor și ținerea vitelor înăuntrul lor. E o afacere care trebuie

condusă de cineva priceput. Nu duc lipsă de experiență în această privință. Am fost agent de schimb într-o bancă din Dallas.

– Fără îndoială. Dar o exploatație agricolă nu e o afacere oarecare.

Ken fu surprins de tonul tăios al lui Jamie, care se arătase până atunci mai degrabă rezervată.

– Pentru administrarea unei ferme trebuie să știi să faci o mulțime de lucruri, reluă ea. Nu o veți scoate niciodată la capăt dacă o considerați o simplă întreprindere.

În pofida tinereții sale, lui Jamie Dunn nu-i lipsea nici clarviziunea, nici bunul-simț. Și părea foarte sigură pe ea.

– Ai dreptate, admise Ken. Pentru mine, Blue Creek nu reprezintă numai o întreprindere. Dacă lucrurile n-ar fi stat așa, n-aș mai fi aici. Pentru că pe plan financiar afacerea e mai degrabă riscantă.

Cu buzele strânse, tânăra părea că se gândește profund.

– De ce unchiul dumneavoastră v-a lăsat moștenire Blue Creek? întrebă ea după ceva timp.

Ken se simțea din ce în ce mai descumpănit de întorsătura pe care o lua conversația. Oare de ce o interesa atât de mult ferma?

– Eram singura persoană din familie care iubea această fermă și nu dorea să scape de ea. Iată de cred că e o chestiune de onoare să nu trădez încrederea pe care mi-a acordat-o.

Spuse aceste cuvinte cu sinceritate, fără nici un fel de pompă. Jamie îl privea cu ochii ei de un verde cenușiu care amintea frunzele de salvie ce acoperă pământul arid al districtului Panhandle. O sclipire de simpatie îi apăru în ochi, iar Ken se simți valorizat.

– Sunt capabilă să vă ajut să vă țineți promisiunea, declară ea deodată.

– Poate, spuse el pe un ton evaziv.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, își puse mâinile pe bucla curelei.

– În cazul ăsta, vorbește-mi despre pregătirea ta.

Jamie așeză paharul gol pe birou. Apoi, își îndreptă umerii, își drese vocea și începu:

– Am crescut la ferma tatălui meu, în Nevada. Nu era o proprietate atât de importantă ca Blue Creek. Nu exista decât un angajat pe care l-am secondat de îndată ce am învățat să urc pe cal.

– Cum adică? întrebă Ken, nevenindu-i să creadă.

Cum o ajuta pe Jamie în exercitarea meseriei de menajeră faptul că știe să călărească?

– Vreau să spun, reluă ea, că mă descurc mai bine când sunt călare decât când sunt cu picioarele pe pământ. Am făcut toate muncile pe care le face un cowboy într-o fermă. Știu să am grijă de animale, să le prind cu lasoul, să le castrez, să le marchez, să le duc la pășune.

Înmărmurit, Ken asculta acest discurs, exact opusul a ceea ce se aștepta să audă din gura ei. Vorbea ca un bărbat despre castrarea vițeilor, în timp ce el se gândea la tocană și prăjituri.

Tulburată de tăcerea lui, insistă.

– Nu sunt slabă de înger. Ba mai mult, am o sănătate de fier.

Plecă privirea și tăcu pentru câteva clipe. După care adăugă:

– Am multă forță. Am șa de cowboy, pușcă și știu cum să mă folosesc de ea, dacă e nevoie.

Deși nu-și revenise întrutotul din uimire, Ken începea să înțeleagă. Jamie nu venise pentru postul de menajertă. Își propusese să lucreze în calitate de cowboy, alături de ceilalți bărbați de la fermă. Așa se explicau eforturile ei de a-și ascunde feminitatea și pentru a părea cât se poate de masculină.

Deși întrebarea i se părea complet inutilă, nu se putu împiedica să i-o pună:

– Vrei să fii angajată pe post de cowboy?

– Într-adevăr, de aceea mă aflu aici.

– Ah! exclamă el.

Fără să se gândească, adăugă:

– Nu-mi imaginam s-o întâlnesc astăzi pe noua Annie din Far-West.

Îi păru imediat rău pentru că rostise aceste vorbe. Pradă disperării, Jamie își plecă privirea și mult timp nu mai scoase nici un cuvânt. Apoi, îl privi direct în ochi și spuse:

– Credeți că nu pot lucra într-o fermă pentru că sunt femeie? întrebă ea cu mult calm.

– Nu, deloc!

Gândul că ar putea părea sexist îl îngrozea. Lucrase ani întregi, pe când era la Dallas cu femeile, pe care le considera la fel de competente ca bărbații. Dar, desigur, meseria de cowboy nu avea nimic în comun cu o slujbă la bancă.

– Nu te supăra, Jamie, dar meseria de cowboy e deja grea și pentru un bărbat, darămite pentru o femeie… E nevoie de multă forță și rezistență, de ani de experiență, de un anumit caracter…

– Sunt puternică, protestă Jamie.

Dintr-o dată, aplecându-se înainte, își așeză cotul drept pe birou și îl provocă la « brațul de fier » pentru a vedea cine e mai puternic.

– E ridicol, strigă el ridicând din umeri.

Începea să se simtă sâcâit de iluziile acestei femei care avea pretenția de a-l înfrunta și se credea în stare să fie cowboy. În același timp, citea în privirea lui Jamie o imensă tristețe, teama că nu va putea să demonstreze de ce e în stare. Această privire îi trimitea răsfrântă, ca într-o oglindă, imaginea propriilor speranțe, proiecte, voința de a demonstra că va reuși să-și realizeze visul.

Deși se simțea ca un imbecil, suspină și puse cotul pe masă, prinzând mâna lui Jamie într-a lui.

– Atenție! spuse ea. Unu, doi, trei!

Avea, într-adevăr, multă forță. Chiar dacă știa că nu avea nici o șansă să-l bată, Ken își simți mușchii încordându-i-se pentru a rezista. Se întrebă de cât timp va avea nevoie pentru a o învinge. Trecură două minute. Jamie, care se îmbujorase la față, gâfâia datorită efortului și pentru o clipă își imagină o altă luptă corp la corp între ei. Privirea îi coborî de-a lungul cămășii adversarei sale și se opri asupra nasturelui situat la nivelul pieptului.

În clipa aceea, reversul mâinii sale se apropie în mod periculos de suprafața biroului. Ridică brusc privirea și, dintr-o mișcare, își ridică brațul. După care, încet, dar ferm, o învinse..

Pentru un timp, degetele le rămaseră înlănțuite și se priviră ochi în ochi. O profundă descurajare se putea citi în ochii lui Jamie. Săvârșise o mare greșeală.. Își supraestimase forțele și, dorind să arate de ce e în stare, își asumase niște riscuri inutile.

La rândul lui, Ken se simțea stânjenit de această demonstrație de forță. Luptându-se cu o femeie care nu avea nici o șansă să-l învingă, dăduse frâu instinctelor sale de dominație și de agresivitate. Îi părea rău, dar era deja târziu pentru asta. Orgoliul lui masculin făcuse să dispară stima pe care o simțise născându-se în ochii lui Jamie.

Stăteau în continuare față în față, foarte aproape unul de celălalt. Cu un fel de rictus pe buze, tânăra se îndepărtă ușor și se așeză din nou în fotoliu.

– Pot lucra la ferma dumneavoastră, repetă cu încăpățânare.

– Ce vârstă ai?

Discuția ajunsese la punctul în care o astfel de întrebare nu părea indiscretă.

– Douăzeci și doi.

– Douăzeci și doi… La vârsta asta și eu eram puternic și plin de energie. Totuși, unchiul meu, de care mă despărțeau patruzeci de ani, dobora dublul a ceea ce făceam eu.

– Vă asigur că munca nu mă sperie.

– Nu e vorba numai de cantitate, Jamie.

– Tatăl meu spunea că trebuie să pui suflet în ceea ce faci și, credeți-mă, eu pun!

– Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu vrei să înțelegi?

„Oare de ce încerc să o fac să înțeleagă că nu o pot angaja, când, de fapt, ar fi trebuit să pun capăt de mult timp acestei întâlniri?“

– Nu e vorba de voință sau de forță. E o chestiune de instinct. El te împinge spre animale, cai, pământ. Asta nu se învață. Eu însumi mă întreb uneori… «Mă întreb uneori dacă am acest instinct care să-mi permită să duc la bun sfârșit o sarcină pe care mi-am fixat-o…“, își duse fraza până la capăt în gând.

Dorind să-și ascundă propriile îndoieli, Ken se ridică și se îndreptă spre fereastră. De acolo, privi preria uniformă și plată a vestului Texasului. Un peisaj și mai dezolant iarna, când purpura florilor de știr-sălbatic s-a stins. Bud Hamilton și-a petrecut aproape toți cei șaptezeci și doi de ani ai vieții lui aici. A ținut ferma în viață, în pofida vânturilor și a mareelor, rezistând nu numai catastrofelor naturale, ci și căderii curselor de vite. Iar Ken era animat de această dragoste pentru

pământ, se simțea atras de el, ca și Bud, ca un bărbat fermecat pe vecie de femeia de care s-a îndrăgostit.

Începuse să vină aici de la șapte ani și petrecuse clipe minunate. În fiecare an, venea să stea trei luni pe acest tărâm al descoperirii și al aventurii, departe de universul părinților săi despărțiți, prea ocupați să-i consacre și lui timp. Aici uita de singurătate, pentru că în mijlocul acestor oameni numai pământul și munca aveau importanță. Bud era cel mai bun dintre toți. « Îți vine uneori să spui că gândește ca un cal sau ca un taur », declarau cu admirație oamenii.

Bud Hamilton îl învățase cum să devină cowboy, mai mult chiar, un om. « Să nu te plângi niciodată! Să nu te dai înapoi de la muncă! Să fii drept și cinstit cu ceilalți, dar să ceri să fii tratat la fel. Și, mai ales să-ți asumi responsabilități față de cei care se bazează pe tine! »

Cu capul zumzăindu-i de atâtea gânduri, Ken își puse fruntea pe geamul rece. Trebuia să-și limpezească gândurile. Credea că e un cowboy destul de bun, chiar dacă nu mai venise la fermă de zece ani, iar abilitatea de a lucra cu lasoul sau caii mai scăzuse. La început, ar mai putea să compenseze acest handicap datorită priceperii sale în domeniul gestiunii, la fel de importantă în viziunea lui pentru salvarea fermei.

Salvarea fermei… Asta era important. Trebuia să-i recruteze pe oamenii cei mai capabili, cei mai robuști pe care-i putea găsi. Până ce se obișnuia cu noua lui muncă, acești angajați vor juca un rol important în exploatație.

Aceasta era calea pe care i-o indica logica și bunul-simț. Dar, în sinea lui, Ken traversa o dureroasă criză de identitate pe care nu reușea s-o stăpânească. Nimic nu-i garanta că va deveni într-o bună zi un fermier de nivelul lui Bud, înzestrat cu o știință instinctivă a pământului, a vitelor și a oamenilor.

Îi era destul de greu să lupte împotriva angoasei care-l măcina. N-avea nevoie de alții ca Jamie Dunn care să se amestece în problemele lui.

Se întoarse cu fața spre ea. Așezată pe marginea fotoliului, cu privirea plecată, cu o mână în poală și cu cealaltă pe marginea biroului, Jamie părea pierdută în propriile gânduri. O, Doamne! Ce frumoasă era! Dar nu trebuia să-și facă nici o iluzie. Chiar dacă părea robustă, n-ar putea să facă niciodată față volumului de muncă pe care trebuie să-l depună echipa însărcinată cu punerea pe picioare a fermei. Or, Blue Creek trebuia să aibă întâietate.

Capitolul 2

Ken se întoarse și se așeză la birou.

– Dă-mi voie să-ți explic situația, ca să înțelegi mai bine. Pentru a obține randament maxim cu bugetul redus de care dispun, am angajat cei mai buni oameni pe care i-am putut găsi, la salarii rezonabile. Oameni robuști, cu o anumită experiență.

– Ați angajat deja?

– Îmi pare rău, Jamie.

Părea atât de vulnerabilă! Și mult mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani ai săi… Ken îi vorbea cu blândețe, ca unei copile.

– După moartea unchiului meu, personalul angajat s-a risipit, iar eu am fost nevoit să găsesc alți oameni. Ultima angajare am făcut-o alaltăieri.

Jamie nu spuse nimic pentru câteva clipe.

– De ce nu mi-ați spus asta imediat?

– Așa ar fi trebuit să fac. Nu te supăra pe mine, dar n-aveam de unde să știu că ai venit pentru postul de cowboy. Îmi imaginam cu totul alceva.

Se exprimase într-un mod stângaci, iar Ken habar n-avea de reacția pe care replica lui o va declanșa. Jamie sări ca arsă din fotoliu și, roșie la față de mânie, se alpecă asupra biroului și spuse cu furie:

– Ce v-ați închipuit? De ce m-ați invitat înăuntru?

Uluit, Ken ridică o mână în aer, ca pentru a face pace.

– Stai așa… bâigui el.

Atunci, înțelese. În ochii lui Jamie nu se mai citea neîncredere, ci teamă. Se ridică și el, cu mâna întinsă într-un gest de prietenie. Tânăra făcu un pas înapoi. Văzând că nu are nici un rost să insiste, se așeză din nou pe scaun..

– Credeam că ai venit în locul lui Harvey, bucătarul. N-a vrut să mai rămână. A așteptat, totuși, să găsesc oameni. Foarte frumos din partea lui. Pentru că ești femeie, am crezut că te interesează acest post.

– Ah! spuse Jamie, așezându-se.

Plecă privirea. Apoi, în timp ce se uita la interlocutorul ei cu un aer încurcat, îi apăru un zâmbet pe față.

Oare de ce o femeie atât de tânără ajunsese să străbată sud-vestul Statelor Unite în căutarea unui loc de muncă ipotetic?

– Ai crescut la ferma tatălui tău, nu-i așa? reluă el.

Zâmbetul îi dispăru de pe față și tristețea puse din nou stăpânire pe ea.

– Într-adevăr.

– Ce s-a întâmplat cu acestă fermă?

– Nu mai există.

– Iar tatăl tău?

– A murit.

Ken tăcu. Fie că domeniul a fost vândut, dat în ipotecă, sau distrus, pentru Jamie nu mai exista. Cât despre tatăl ei… Își aruncă privirea asupra pălăriei ponosite, așezate pe spătarul fotoliului. Înțelese dintr-o dată cui îi aparținuse.

În clipa aceea, își dădu seama că o fermă era mult mai mult decât o exploatație. Era un mod de viață, presupunea o angajare totală și viața alături de ceilalți. Însemna un atașament necondiționat față de pământ, de trecut, de el însuși.

De un lucru putea să bage mâna în foc în momentul acela: unchiul Bud ar fi angajat-o pe Jamie fără să stea pe gânduri.

– Îți propun postul lui Harvey. Bucătăreasă-menajeră, îți convine? Salariul este mai mic decât al celorlalți

angajați, dar te vei bucura de mai multă libertate. Duminica vei fi liberă și vei putea folosi camioneta pentru a face cumpărături la Borger, când ceilalți nu vor avea nevoie de ea.

– Vreți să spuneți că voi locui la fermă?

– Ca și ceilalți. Angajații permanenți locuiesc în clădirea din fundul curții, iar cei sezonieri în baracamentul alăturat.

– Ah!

Nesimțindu-se deloc în apele ei, Jamie nu-și mai găsea locul pe scaun.

– Speram că, dacă mă veți angaja, voi putea locui în continuare în oraș.

– Nu e cu putință asta. Blue Creek e la șaptezeci de kilometri depărtare de Borger. Îți dai seama ce ar însemna să faci drumul ăsta în fiecare zi, mai ales iarna? Cred că din acest motiv proprietarii succesivi al fermei au rămas celibatari. Numai un bărbat necăsătorit poate accepta o asemenea izolare și o asemenea singurătate..

– Nu asta-i problema…

Din nou, Jamie își încrucișă brațele pe piept. Atunci, Ken își dădu seama de ce anume ezita și se grăbi să o liniștească.

– Vei avea o cameră și o baie personală în partea casei situată dincolo de gardul viu, parte care este independentă de restul casei. Știu că nu e postul pe care ți-l dorești, dar o să-ți placă aici, vei vedea. E un loc sigur și cred că de asta ai nevoie, adăugă el, privind-o în ochi.

Jamie evită să se uite la el și să-i răspundă. După câteva momente, întrebă cu o voce sfioasă:

– Pot să vă pun o întrebare?

– Spune!

– Dacă n-ați fi angajat tot personalul, m-ați fi acceptat pe post de cowboy?

Ken stătu puțin în cumpănă. Să-i ofere un post de menajeră i se părea un lucru judicios. Să o introducă în mijlocul angajaților era cu totul altceva. Prezența unei fete frumoase printre oamenii pe care-i angajase ar fi dat naștere, mai devreme sau mai târziu, unor probleme care nu erau de neglijat.

– Nu știu, spuse el cu sinceritate.

– Înțeleg. Am să fiu și eu sinceră cu dumneavoastră și am să vă spun că nu prea mă pricep nici la bucătărie, nici la menaj.

– Dar înveți repede, nu-i așa? Chiar tu ai spus că munca nu te sperie.

Fără a răspunde, Jamie se ridică și se duse la fereastră

– Aveți în vedere posibilitatea de a vinde ferma după ce va deveni prosperă?

– Nici vorbă de așa ceva, nici acum, nici în viitor. Blue Creek e nu numai un mod de a-mi câștiga pâinea, ci și sensul vieții mele. Numai să nu fiu nevoit să renunț la el, dacă n-am să reușesc să-l pun pe picioare…

De vreme ce se angajase să pună din nou pe picioare ferma, Ken nu putea să mai dea înapoi. Fie va reuși, fie toată viața lui va eșua lamentabil.

Jamie se întoarse spre el. Se uita din nou la el cu acea simpatie și stimă pe care o văzuse mai devreme la ea.

– Accept propunerea dumneavoastră, declară ea pe un ton solemn, și vreau să cred că voi fi la înălțimea încrederii acordate.

Cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, trăgând adânc aer în piept, adoptă din nou o atitudine masculină. De data asta, Ken fremătă. Dădu din cap și își făcu fel de fel de reproșuri în sinea lui. De acum încolo, va trebui să fie atent cum reacționează în prezența lui Jamie. Trebuia să le spună și angajaților săi că nu va tolera nici cea mai mică formă de lipsă de respect din partea lor la adresa lui Jamie.

– Atunci, spuse el ridicându-se, bine ai venit la Blue Creek.

Într-o altă situație, ar fi pecetluit contractul printr-o strângere de mână. Dar evita să o atingă, mai ales acum că își scosese mănușile Ea fu cea care, după un moment de ezitare, se îndreptă sprea el, cu mâna întinsă.

– Puteți conta oricând pe mine, Ken.

Acesta tresări auzind-o spunându-i pe nume cu o voce catifelată Se uită la ea cu surprindere. Ken crezu că vede în adâncul ochilor ei de un verde cenușiu teamă, de parcă i-ar fi fost teamă că s-a înșelat.

Fără zgomot, Jamie deschise ușa camerei cu numărul 19 a motelului situat la marginea drumului național 152. Apoi, intră în camera cufundată în întuneric. O liniște totală domnea în ea. Cu capul așezat pe spătarul fotoliului, cu ochii închiși, Glenna Dunn dormea, cu piciorul stâng în gips și pus pe marginea patului.

Jamie înaintă și se aplecă asupra acesteia. Inima îi bătea nebunește. Oare nu făcuse o nebunie?

Glenna deschise ochii.

– Ah! Ai venit, spuse ea. Începusem să cred că vei mai întârzia, dar am văzut un semn bun în asta. Cum stau lucrurile?

Jamie se depărtă de marginea patului pentru a se cuibări la pieptul mamei sale. Strâmbându-se, își desfăcu primul nasture de la pantaloni. Era pentru prima dată când purta acești blugi după foarte mult timp. Cândva, acești pantaloni care acum o strângeau, îi veneau foarte bine Nu se îngrășase totuși decât cu trei kilograme într-un an, dar formele corpului său se modificaseră. Va reveni la greutatea normală, era sigură de asta, dar nu va mai avea silueta aceea de fată niciodată.

– Cum te simți cu ghipsul ăsta schimbat?

– Ei și tu acum! suspină încetișor Glenna. Glezna mă mănâncă în continuare, chiar dacă nu mai e așa de umflată.

Punându-și piciorul jos, dădu să se ridice. Cu promptitudine, Jamie îi oferi brațul pe care Glenna îl respinse protestând.

– Nu sunt infirmă.

– Știu, mamă. Voiam numai să te ajut.

Privirea aspră a Glennei se mai îndulci.

– Mulțumesc, draga mea. Nu-mi lua în seamă vorbele. Știi, nu prea reușesc să accept faptul că sunt

nevoită să stau în camera asta, cu piciorul rupt. Dintr-o dată, mă simt bătrână.

– La patruzeci și unu de ani, nu crezi că exagerezi puțin?

Glenna Dunn părea într-adevăr mult mai tânără. Ai fi zis că e sora mai mare a lui Jamie. Chiar dacă era mai mică de statură și mai fragilă decât fiica ei, avea aceeași energie.

Glenna nu era supărată numai datorită stării sale actuale de sănătate. În timp ce-și scotea pălăria, Jamie o văzu cum vântură termometrul de pe perete mormăind nemulțumită:

– Aparatul ăsta nu merge deloc. Fie te coci, fie îngheți, dar e imposibil de reglat. Sper că n-o să stăm la nesfârșit în motelul ăsta.

– Nu, mamă. De-asta am și întârziat. Am găsit o locuință în oraș. La parter, ca să nu fii nevoită să urci și să cobori.

– Ah! Să înțeleg că te-ai angajat?

– Păi… De fapt, toate locurile au fost ocupate încă de alaltăieri.

– Oh! Îmi pare rău, draga mea. Îți doreai atât de mult să lucrezi la ferma aceea!Cu un proprietar nou, ai fi avut mai multe șanse. Ce păcat…

– Stai, am obținut totuși un post.

– Un post?

Jamie o privi pe mama ei în ochi cu mândrie.

– Ai în fața ta noua bucătăreasă-menajeră de la Blue Creek.

Glenna nu spuse nimic. Cu brațele încrucișate, se mulțumi să se uite la ea cu o privire impenetrabilă. De un an de zile nu mai spunea ce gândește, iar atitudinea ei nu ușura deloc raporturile cu fiica ei. Seara, când nu putea adormi, Jamie se gândea la toate lucrurile care rămâneau nespuse. Spera în taină că într-o bună zi vor reuși să comunice din nou.

– Știu că n-am nimic dintr-o femeie de casă, continuă ea, dar asta pentru că n-am încercat niciodată cu adevărat. Cât despre postul acela de servitoare din care am fost concediată…

Vorbea repede, ca și cum ar fi anticipat argumentele mamei sale și ar fi vrut să nu-i dea răgazul de a le rosti.

– Recunosc că nu m-aș fi putut niciodată obișnui cu el. Era o muncă cu totul lipsită de interes. În vreme ce gătitul mi se pare o adevărată provocare. Să inventezi, să creezi ceva… Ard de nerăbdare să încep…

– Ai zice că încerci să te convingi pe tine însăți că așa stau lucrurile, spuse Glenna pe un ton sec.

– Am să reușesc, declară Jamie. N-am să dau greș…

Vocea catifelată a tinerei se pierdu în tăcerea camerei, ca și cum n-ar fi putut rosti cuvintele acelea îngrozitoare: « De data asta, n-am să mai dau greș…“

– Dar n-ai dat greș, spuse cu blândețe mama ei.

Jamie se abținu să facă vreu comentariu. N-avea nici un rost să se angajeze într-o discuție sterilă care nu schimba datele problemei.

Deschise răcitorul mobil așezat într-un colț și scoase o sticlă cu suc de fructe din care bău, fără să mai aștepte să toarne într-un pahar. Apoi se întoarse spre mama ei.

– Am nevoie de ajutorul tău, mamă. Am promis că încep lucrul poimâine. Cu menajul, mă descurc singură, dar cu gătitul…

– Am să fac totul pentru a te ajuta, draga mea, fii liniștită. De altfel, prefer să nu faci muncă de cowboy, la atât de puțin timp după…

– Au trecut deja trei luni! i-o tăie Jamie. A sosit vremea să-mi revin.

– Așa e! Cu toate astea, nu trebuie să lucrezi imediat, știi bine. Mai avem ceva bani din vânzarea fermei și din asigurarea de viață a tatălul tău. Mai putem sta puțin așa.

– Banii aceia sunt ai tăi, mamă. Vei avea nevoie de ei mai târziu.

– Deci, nu chiar acum, nu? Dar o parte sunt ai tăi, deși tatăl tău nu a lăsat un testament. Oricum, nu am intenția de a-i cheltui. De îndată ce am să scap de ghipsul ăsta, am să-mi caut și eu ceva de lucru. Poate că am să-ți iau locul la Blue Creek, ceea ce ți-ar permite…

– Să fac meseria care-mi place și la care mă pricep, completă Jamie. La asta mă gândeam și eu.

– Mi-ai spus că nu se mai fac angajări pentru postul de cowboy.

– Da. Dar noul proprietar n-are deloc experiență în administarea unei ferme. Am să-i arăt ce știu să fac, am să-l ajut. Așa încât, în ziua în care vreunul dintre oamenii lui va pleca, am să fiu gata să-l înlocuiesc. Și am să te propun pentru postul de menajeră.

– Hm! Proprietarul ăsta de la Blue Creek… Cum îl cheamă de fapt?

– Ken Hamilton.

– Domnul Hamilton e la curent cu faptul că nu știi să gătești?

– I-am spus.

– Atunci, într-adevăr, habar n-are cum funcționează o fermă.

Jamie plecă privirea, stânjenită. Dacă i-ar fi vorbit lui Ken despre nepriceperea ei la bucătărie, ar fi trecut

sub tăcere anumite « detalii » referitoare la viața ei privată. Se simțea cu atât mai vinovată cu cât spre deosebire de alți proprietari de fermă acceptase s-o asculte.

– Am să dau proba de foc la Blue Creek. Așa cum nu mai contenea s-o spună tata, trebuie să mergi până la capăt în ceea ce ți-ai propus. Cred că așa gândește și Ken. Vrea să reușească. De altfel, cred că de asta are încredere în mine. Și-a dat sema că suntem făcuți din același aluat.

Avea dreptate. Jamie era neîntrecută când era vorba de lucrul într-o fermă. Ceea ce știa, învățase de la cel mai bun cowboy din Nevada, James Dunn. Dar, după moartea tatălui său, nereușind să se ocupe singură de fermă, fusese nevoită să renunțe.

Suspinând, se întoarse spre femeia firavă care se culcase. « Te rog, trezește-te! » Simțea o durere în piept. Ar fi vrut să mai bea niște suc, dar nu putea înghiți.

Se gândi iar la Ken Hamilton. Da, voia să-l vadă reușind, voia să-l ajute să câștige. Ca și cum ar fi vrut să-l ferească de greșelile pe care le făcuse ea, să-l ajute să salveze ceea ce nu putuse să salveze pentru ea și mama ei.

– Ken Hamilton seamănă mult cu tata, murmură ea gânditoare.

– Draga mea! spuneai același lucru și despre Henry McSween.

Cu obrajii împurpurați, Jamie o fulgeră cu privirea pe mama ei.

– Henry era un excelent cowboy. Dar nu din punctul ăsta de vedere seamănă Ken cu tata. Cred că habar n-are cum se crește un mânz. În schimb, e… loial.

Într-adevăr, Ken îi făcuse impresia unui om loial și deschis la minte. Pentru nimic în lume nu s-ar fi comportat ca un cowboy, mândru de superioritatea lui masculină. Poate doar în episodul cu « brațul de fier ». Acea provocare fusese o greșeală din partea ei. Dar își dorise atât de mult să-i arate lui Ken ce e în stare. Îi era teamă că va fi nevoită să plece fără a avea nici cea mai mică șansă pentru a arăta de ce e în stare.

– Acum, să trecem la lucruri mai serioase, spuse Glenna. Trebuie să începi să înveți cum să-ți îndeplinești noile atribuții.

– Cea mai bună soluție este, cred, să ne instalăm în oraș chiar din seara asta. În timp ce eu voi descărca bagajele din mașină, tu îmi vei scrie câteva rețete. După aceea, o să facem o listă cu lucrurile de care avem nevoie, iar mâine mă duc la cumpărături. Am să te aprovizionez de fiecare dată când am să vin în oraș. Am să-ți las camioneta. Totuși, aș vrea să nu conduci atâta timp cât nu ești vindecată, în afară de cazurile de urgență.

– N-o să ai nevoie de ea?

– Am s-o folosesc pe cea de la fermă.

– Domnul Hamilton îți va permite să vii cu ea în fiecare seară?

– Nu, numai sâmbătă seara și duminică, ziua mea liberă.

Nu mai era cu putință să treacă sub tăcere acest aspect.

– Voi locui la fermă, adăugă ea.

– O, Jamie!

Vocea Glenndei exprima tristețe și disperare. Dar, mai ales, părea foarte dezamăgită.

– Cum de poți accepta să trăiești departe de…

– Nu am de ales, îi răspunse sec Jamie. Am luat în considerare această eventualitate, nu-i așa?

– Numai în caz de forță majoră!

– Acum a sosit momentul. Nu pot trăi în altă parte decât la o fermă, iar Blue Creek reprezintă ultima mea șansă.

Lui Jamie i se puse un nod în gât și simți cum o podidesc lacrimile, fapt care o făcu să-și întoarcă privirea.

– N-am vrut să-mi asum riscul de a aștepta altă ocazie. Nu mai pot continua așa, trebuia să mă decid. A sosit vremea să-mi iau viața în propriile mâini și să am grijă de tine.

– N-ai de ce să-ți faci griji în privința mea, ți-am spus-o doar.

– Ba da. E vina mea că am pierdut ferma

– Ce încăpățânată ești! Semeni cu tatăl tău.

– Întocmai, trebuie să-mi asum niște responsabilități, să mă ocup de tine, de Hettie…

În clipa aceea, se auzi un geamăt ușor venind dinspre pat, urmat de un plâns înăbușit. Jamie se duse repede și luă în brațe micuța ființă înfășurată în cearșaf.

– Taci! comoara mea, mama e aici. Era Hettie, fetița ei. O botezase Henrietta, ca un omagiu adus tatălui ei, Henry McSween, așa cum ei i se pusese numele Jamie, în memoria bunicului ei, James Dunn.

În pofida dramei care însoțise nașterea copilei, Jamie considera că e o adevărată binecuvântare, cel mai frumos cadou pe care viața ar fi putut să i-l facă. În adâncul sufletului, păstra speranța secretă că greșelile pe care le făcuse în anul scurs se vor șterge într-o bună zi, grație acestei ființe.

Copilul încetă brusc să mai plângă în timp ce căuta cu gura sânul mamei. Jamie suspină ușurată când fetița începu să sugă lapte. Dincolo de starea de bine pe care o simțea în tot corpul, legătura cu propriul copil o făcea să aibă inima ușoară.

– Ken știe de existența lui Hettie? întrebă Glenna.

Dintr-o dată, Jamie se simți cuprinsă de o nesfârșită tristețe.

– Mamă! Nici măcar Henry nu știe de existența lui Hettie…

Între mamă și fiică se instală o tăcere apăsătoare, încărcată de multe lucruri nespuse.

Capitolul 3

În seara aceea, culcată pe canapea, Jamie nu putea adormi. Cu ochii deschiși în întuneric, asculta zgomotele necunoscute ale noii lor locuințe iar, ca zgomot de fond, respirația regulată a mamei sale în încăperea alăturată.

Ridicându-și capul de pe pernă, ciuli urechea. Nu reușea să audă respirația copilului. Se ridică din pat și se aproprie de țarcul așezat lângă patul Glennei, unde dormea Hettie, acoperită cu o plăpumioară.

Jamie avea de gând ca a doua zi să-i instaleze pătuțul, dar pentru această primă noapte fusese nevoită să improvizeze. Dar micuța risca să răcească, fiind așezată atât de aproape de pământ. Luând-o în brațe, o luă alături de ea pe canapea.

Nu după mult timp, Hettie se trezi, dar nu plânse. În întuneric, tânăra femeie mai mult simți decât zări o guriță rotundă și doi ochi negri strălucitori și curioși.

– Salut, sufletel, murmură Jamie.

Fetița întoarse capul în direcția dinspre care venea vocea și gânguri. Jamie se aplecă asupra ei și cu vârful buzelor, mângâie puful care îi acoperea capul. Gânguritul micuței se înteți și, în acelașI timp, începu să dea din mâini și din picioare. Încetișor, Jamie își duse un deget spre gurița care se deschise cu aviditate.

– Să nu-mi spui că iar ți-e foame!

Hettie încercă cu stângăcie să prindă degetul și să-l ducă la gură. Suspinând, Jamie își descheie bluza pijamalei și o luă în brațe.

Alăptarea fiicei sale era o adevărată fericire. Avea nevoie de această legătură cu fiica ei. Din păcate, în nu mai mult de douăzeci și patru de ore, Hettie trebuia înțărcată și obișnuită cu biberonul. Această schimbare bruscă va fi foarte grea pentru amândouă.

În timp ce sugea cu lăcomie, micuța se uita la mama ei cu ochii ei mari și adânci. La trei luni, puteai să-ți dai seama că va avea ochii negri ca ai ei și părul roșcat, ca al mamei sale și al bunicului ei.

Henry McSween avea părul negru și ochii căprui, dar strălucitori și mereu vii, niște ochi care te încântau

și te subjugau. Chiar dacă nu trebuia să vorbească pentru a fermeca, vocea nu făcea decât să-i mărească farmecul. Nici o altă femeie n-ar fi așteptat să fie cerută în căsătorie pentru a fi subjugată și a-i ceda. Într-un anume sens, ar fi vrut să fie oricare altă femeie…

– Chiar ai crezut că va fi pentru totdeauna? o întrebase Henry în seara în care o părăsise.

Da, așa crezuse. Crezuse în acea căsătorie. Dar, după săptămâni întregi în care el lipsise în mod nejustificat sau se întorsese după foarte mult timp, fusese nevoită să accepte realitatea: pentru Henry, totul era o mascaradă, ceva lipsit de sens.

Jamie încercă să-și găsească o poziție cât mai confortabilă pe pernă. Hettie adormise, cu un zâmbet de fericire pe față.

Și Ken Hamilton avea ochii căprui, dar erau foarte diferiți de cei ai lui Henry. Nu străluceau într-un mod fals, ci erau plini de căldură. Îi plăcuse blândețea acelei priviri gânditoare, chiar dacă uneori simțise că se uită la ea cu mai multă intensitate, cu mai multă ardoare, într-un mod de-a dreptul periculos.

Jamie își strânse fetița la piept. Oare se va lăsa prea ușor sedusă, mai ales când e vorba de un cowboy? Nu, Ken Hamilton nu semăna cu nici unul dintre cei pe

care-i cunoscuse. Desigur, avea toate datele pentru așa ceva: forța și statura, simplitatea și firescul.

Dar cizmele din piele nouă îl trădau, ca și tunsoarea. La un moment dat, Ken și-a ciufulit părul, începând să semene cu un adevărat cowboy.

Interesul pe care îl avea pentru el nu însemna nimic, chiar dacă simțise că această atracție e reciprocă. Asta nu trebuia cu nici un chip să fie un impediment în dorința ei de a lucra la fermă. Cu atât mai mult cu cât dorea sincer să-l ajute.

Nu putea totuși să nu ia în seamă propriile motivații. Blue Creek reprezenta o șansă nesperată de a recăpăta încredere în ea însăși, după eșecurile pe care le avusese în privința fermei sau a căsătoriei. Viața de acolo îi va permite să-și refacă imaginea, iar Hettie va fi mândră că o are drept mamă. Va reuși să o facă să dispară și pe cealaltă Jamie, cea pe care o auzea încă discutând cu tatăl ei în ziua în care i-l prezentase pe Henry McSween.

– Tată, e un cowboy extraordinar. Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

– Poți să excelezi într-un anumit domeniu, Jamie, și cu toate astea să fii un neisprăvit. Dacă reușești în mod firesc într-un domeniu, asta nu înseamnă în mod obligatoriu că ești excelent la toate.

Jamie nu înțelesese cuvintele tatălui său. Oare o acuza că e o persoană lipsită de calitate, în pofida competențelor sale profesionale de necontestat? Încăpățânată, a hotărât să nu țină seama de sfaturile sale.

– Plec cu Henry.

Se uită la tatăl ei și, în ciuda staturii sale înalte și a robusteții, i s-a părut deodată mult mai bătrân decât cei patruzeci de ani pe care îi avea. Părea dezamăgit și rănit. În adâncul sufletului ei, Jamie se simțea la fel. Tatăl ei îi spusese întotdeaua că e cea mai bună – la toate.

– Mi-ai spus întotdeauna că sunt liberă să fac ce vreau cu viața mea.

– Exact, fata mea. Mă sperie ce-ți va aduce viața.

Jamie Dunn se uită la el cu tristețe, fără să-i trecă prin minte că îl vedea pentru ultima oară.

Nu avu nevoie de prea mult timp – trei luni – pentru a-și da seama de greșeala pe care o făcuse căsătorindu-se cu Henry McSween. Tatăl ei înțelesese că era mai bună decât oricare alt cowboy cu lasou, dar că nu era făcută pentru căsătorie. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să repare cât mai repede greșeala făcută. Jamie nu pregetă să se ducă la Reno pentru a cere divorțul. După aceea, își reluă vechile obiceiuri și purtă din nou

numele de domnișoară, ca pentru a uita de această uniune dezastruoasă.

La numai câteva zile distanță, află că e însărcinată și că tatăl ei murise.

Deși îi amorțise brațul, Jamie nu îndrăzni să și-l miște, de teamă să nu o trezească pe Hattie. Cu trei luni în urmă, când i se pusese în brațe copilul, fusese învăluită de aceeași senzație de căldură ca și acum, dar și de o teribilă angoasă. Va fi oare în stare să-și îndeplinească rolul de mamă, de vreme ce eșuase într-un mod atât de lamentabil în cel de soție?

Cel mai bun mijloc pentru a reuși era să-i inculce fetei sale principiile după care fusese ea însăși crescută: onestitate în raporturile cu ceilalți, rigoare în ceea ce face, simț al responsabilității în tot ce întreprinde.

Chiar în greșeli…

În curând, va trebui să-i vorbească lui Ken despre Hettie. Ar fi trebuit s-o facă deja, dacă instinctul de conservare nu i-ar fi spus că e mai bine să trecă sub tăcere acest amănunt. Dacă acesta se îndoia de capacitatea ei de a lucra la fermă, pentru că era femeie, ar avea și mai puțină încredere în ea aflând că are un copil atât de mic.

Cu atât mai mult cu cât dorea să-și îndeplinească bine rolul de mamă.

Gândul că va trebui să-și părăsească fetița a doua zi o neliniștea, chiar dacă era sigură că Glenna va avea grijă de ea cum nu se poate mai bine. Dar avea oare altă soluție? Nu putea să-i încredințeze copilul lui Henry care oricum nici măcar nu avea cunoștință de existența lui. Va trebui să-i spună totuși într-o bună zi. Avea dreptul să știe. Pe de altă parte, Jamie dorea ca Hettie să-și cunoască tatăl. Trebuia să știe că e fiica unui cowboy, al cărui nume îl purta.

Plânse pe tăcute. A doua zi dimineața, mama sa își dădu seama că plânsese, dar, ca de obicei, nici una, nici alta nu spuseseră nimic despre asta.

În acea dimineață rece de februarie, Ken se trezi în mijlocul unui miros de cafea proaspătă, miros pe care-l uitase de când consuma cafea solubilă. Zece minute mai târziu, după ce se rase și se îmbrăcă, descoperi intrând în bucătărie vechiul ibric din metal pe plită. Își umplu o ceașcă și începu să soarbă din ea cu o plăcere de nedescris. Pe masă erau așezate tacâmuri, farfurii, un borcan cu suc de portocale și o bucată de unt. Um miros îmbietor de cârnați fripți venea dinspre tigaie.

Lângă chiuvetă, în mijlocul cojilor de ouă și al făinei, trona un castron plin cu aluat pentru clătite.

În timp ce se felicita pentru că o angajase pe Jamie, auzi murmure la intrare și se duse la ușă să asculte. Cu telefonul în mână, aceasta scria de zor pe o foaie de hârtie.

– Stai puțin, cum îți dai seama că e suficient de fierbinte? Când aluatul începe să sfârâie? Bine, am să încerc… Dacă am făcut destul? De unde să știu? De-abia reușesc să respect indicațiile din rețetă.

Stătea aplecată în față asupra mesei de la intrare, iar această atitudine îi scotea în evidență formele corpului. Ken se grăbi să se întoarcă la bucătărie și să se așeze la masă.

Vocea lui Jamie se mai auzi ceva vreme în hol

– Foame? exclamă ea pe un ton disperat. Dar e cinci dimineața! Bine, așa am să fac… Ai s-o scoți la capăt?

O anumită tristețe se putu deslușI atunci în vocea ei.

– Cred că nu e vorba numai de foame… Bine, te sun mai târziu.

Când o auzi cum pune receptorul în furcă, Ken începu să așeze fața de masă pentru a apărea cum se cuvine în fața ei.

Jamie apăru în pragul ușii de la bucătărie și fu surprinsă să-l vadă acolo. Fiecare se simțea vinovat.

– A apărut vreo problemă? întrebă Ken.

Tânăra se îndreptă spre frigider, fără să-l privească.

– Te referi la acest telefon?

– Nu voiam să par indiscret…

– I-am telefonat mamei mele, spuse ea pe un ton precipitat, cu capul în frigider.

– În Nevada?

– Nu, la Borger.

Ken îndreptă dintele îndoit al unei furculițe. Așa deci, mama lui Jamie o însoțise. Iată de ce avea atâta nevoie să lucreze, amândouă fiind nevoite să trăiască dintr-un singur salariu. Înțelegea și de ce fusese atât de contrariată că trebuie să locuiască la fermă.

Ken o auzise pe Jamie vorbind despre foame. Oare trebuia să-i pregătească masa mamei sale? Cunoștea prea bine cum stau lucrurile în astfel de situații.

– Știi, spuse el în timp ce așeza farfuriile pe masă, putem face în așa fel încât mama ta să locuiască aici, cu tine. Din când în când, Harvey îl primea pe la el pe bătrânul său unchi și îl punea să doarmă pe divanul din camera din față.

Întorcându-se, Jamie îl privi cu recunoștință.

– Mulțumesc, ești foarte amabil.

Se întoarse la masă în momentul în care Ken punea pe o tăviță tacâmurile în plus. Deoarece se treziră nas în nas, fiecare făcu un pas înapoi. Acest gest făcut de doi oameni prinși pe picior greșit îi făcu să zâmbească.

– Dacă va fi nevoie, mă voi gândi la propunerea dumitale, dar pentru moment, mama se descurcă de minune singură în oraș. Iar dincolo de asta, nu vreau să beneficiez de un tratament preferențial față de ceilalți angajați. Fiecare dintre ei și-ar dori să-i primească din când în când pe membrii familiei.

„Bine spus!“ își spuse Ken în sinea lui, admirând pe de o parte curajul lui Jamie, iar pe de altă parte având impresia neplăcută că îi scapă ceva.

Continuând aranjatul mesei, nu o slăbea din ochi.O văzu uitându-se pe o rețetă scrisă de mână așezată pe o măsuță, înainte de a pune niște făină într-o cană gradată.

– Câți oameni sunt la masă? întrebă ea.

– Păi, să vedem… Purdy, Charley, Josh și Kit, porecliți Proful, Sfiosul, Adormitul și Urâciosul.

Jamie se întoarse spre el, îngrozită.

– Opt! strigă ea.

– Nu, n-ai înțeles bine. Sunt patru și cu mine cinci.

Suspinând ușurată, tânăra se concentră din nou asupra rețetei. Ken se întrebă cum să destindă atmosfera.

– Cafeaua este excelentă, declară el. N-am mai băut de multă vreme o cafea atât de bună.

– Pardon?

Jamie tocmai spărsese un ou și se străduia să scoată bucățelele de coajă care căzuseră în recipient.

– Cafeaua… Dacă te pricepi și la restul la fel de bine, toată lumea va fi foarte mulțumită.

– Oh! Mulțumesc, spuse ea.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii în timp ce spunea:

– Nu e nimic mai bun decât o ceașcă de cafea dimineața când e frig

– Desigur. Dar credeam că nu bei.

– Nu, într-adevăr. Nu… nu-mi mai plăcea. Poate că am să încep să beau din nou.

După un moment de tăcere, Jamie adăugă:

– Tatăl meu spunea că poți să-ți faci o părere despre cineva după felul în care-și bea cafeaua. Eu nu cred că asta dă o imagine adevărată despre o persoană.

Tatăl ei… Vorbea într-una despre el, îl cita în orice ocazie ca și când ar fi fost un oracol. Avusese în mod

cert o mare importanță în viața ei. Dar mama ei? Oare ce rol jucase în educația ei?

– Ai fost foarte apropiată de tatăl tău, dacă înțeleg bine.

Ken nu voia să pară indiscret și totuși ar fi vrut să știe mai multe despre acest tată omniprezent, cel cu o personalitate atât de puternică. Mai era și altceva care îl împingea să se intereseze de trecutul lui Jamie: părea că o greutate imensă apasă asupra ei.

– M-a învățat tot ce știu despre vite, despre cai, despre viața la o fermă.

Cât despre bucătărie, lui Ken îi era de-ajuns să se uite în jurul lui pentru a-și da seama că nimeni nu o învățase nimic. De aceea, nu știa nimic. Însă această ignoranță nu-l șoca. Din punctul lui de vedere, treburile casnice nu erau numai apanajul femeilor. De la vârsta de șapte ani, învățase cum să-și spele lucrurile și cum se face un hamburger. Și apoi, dacă lui Jamie i se părea mai ușor să aibă grijă de animale decât să mănânce dușumeaua, nu prea aveai cum să i-o reproșezi. Cu atât mai rău pentru el că angajase o menajeră care trebuia să învețe totul din mers. Avea atâta nevoie de această slujbă, încât era foarte sigur că se va pune foarte repede pe picioare.

Se uită cu coada ochiului la ea. Își îndepărtă o șuviță de păr cu un deget plin de făină, apoi, după ce își șterse mâinile pe șorț, trase de partea din față a cămășii, de parcă s-ar fi simțit opresată. Ciudat gestul ăsta pe care-l făcea din când în când…

– Din ce cauză a murit tatăl tău? întrebă Ken.

Pentru o clipă, Jamie rămase nemișcată.

– Din cauza unei meningite care l-a răpus în două zile. Nu fusese niciodată bolnav, deși lucrase mult iarna, pe o vreme foarte aspră.

– Îmi pare rău, murmură Ken. Cum te-ai descurcat? Dar mama ta?

– Mama a luat antibiotice.

– Cred că a fost îngrozitor pentru tine că a murit atât de tânăr.

Ken băgă de seamă că lui Jamie i se puse un nod în gât. Cu o mână, întorcea butonul cuptorului în toate sensurile, iar cu cealaltă trăgea din nou de bluză.

– Nu eram aici. Nu mi s-a dat voie să-l văd pentru că… Nu e cu putință! spuse ea pe un ton exasperat. Butonul ăsta nu merge deloc.

Ken veni s-o ajute.

– Scuză-mă. Am uitat să-ți spun că acest aragaz este vechi și are metehnele lui. Trebuie să dai drumul la gaze la maximum și, după aceea, să sufli o dată sau de două ori în găuricea asta. Gata!

Se aflau foarte aproape unul de celălalt. Jamie își țuguie buzele și suflă. O ușoară șuierătură însoți aprinderea cuptorului.

– După aceea, adăugă Ken, reglezi temperatura din buton.

– Mulțumesc, spuse Jamie.

Cum se întorcea în partea cealaltă, nasurile li se atinseră în treacăt. Roșind, își reveni imediat și se aplecă din nou asupra rețetei.

– Patruzeci și cinci de minute, murmură ea. Bine. Întrucât am dublat cantitățile…

În privirea ei se putea citi implorarea. Cu puțină făină în vârful nasului, cu șuvițele de păr acoperindu-i fața, cu obrajii îmbujorați, era adorabilă. Nu i-ai fi dat mai mult de cincisprezece ani. Ken își putea imagina care va fi reacția oamenilor când vor veni la masă. Părea atât de fragilă, de vulnerabilă…

– Presupun că la fel se pornește și grătarul.

Ken nu avu timp s-o prevină și Jamie puse mâna pe tavă pentru a o întoarce pe partea cealaltă. Făcu un pas înapoi, scoțând un țipăt de durere.

Luând-o de încheietura mâinii, Ken se uită cu atenție la degetul mare și la arătător, deoarece începuseră să se formeze băsici.

– Când e aprins cuptorul, tava se încinge. Vino, te rog.

Punându-i mâna sub robinet, lăsă apa rece să curgă ceva timp.

– O să punem un pansament pentru ca băşicile să nu se spargă.

Jamie încercă să se elibereze.

– Trebuie să termin mai întâi pregătirea micului dejun. Apoi, trebuie să pun biscuiţii la copt, să mă ocup de clătite şi de cârnaţi… O, Doamne! Cârnaţii!

Scăpând din strânsoarea lui Ken, se duse repede să ridice capacul tigăii. Cârnaţii se carbonizaseră.

– Am uitat să-i întorc, gemu ea. Sunt arşi.

– Nu-i nimic, i-o întoarse Ken pe un ton sec, ducându-se să-şi ia cutia cu pansamente.

Iritaţia începuse să pună stăpânire pe el, dar nu împotriva lui Jamie, ci împotriva lui însuşi. Ce căuta el în bucătărie în zori, în loc să inspecteze staulele şi grajdurile în aşteptarea micului dejun?

– Arată-mi locul în care te-ai ars, Jamie, îi ordonă el.

Ea se supuse şi îi întinse mâna pe care acesta o luă într-a sa, nu fără o anumită tulburare.

– Când mi-ai spus că nu prea te pricepi la bucătărie, îi spuse el cu blândeţe, în timp ce îi înfăşura degetul cu pansament, ar fi trebuit să-mi traduci prin « habar n-am », nu-i aşa?

Jamie plecă privirea.

– Am să reușesc în cele din urmă, te asigur.

– Sunt convins. Totul e de a ști în cât timp. Oricum, oamenii mei vor veni cât de curând la masă și nu trebuie să te vadă în halul ăsta, cu aerul ăsta…

– Ce aer? se răți ea.

– Nimic… În sfârșit, vreau să spun…

Terminându-și treaba, Ken îi dădu drumul la mână.

– Ești foarte drăguță, înțelege că…

La aceste vorbe, Jamie roși ca și cum ar fi auzit acest compliment pentru prima dată din gura unui bărbat. Ca și cum n-ar fi remarcat nimic, Ken continuă să o pună în gardă:

– Oamenii pe care i-am angajat sunt de treabă, dar cam fruști și nu prea cunosc regulile politeții. Chiar dacă n-ai fi fost atât de frumoasă, tot ai fi reprezentat o ispită pentru ei. Or, se pare că nu prea ești în apele tale.

– Înțeleg.

Stătu puțin pe gânduri, apoi adăugă:

– Am să încerc să par mai sigură pe mine. Cât despre bărbați, nu vă faceți griji, am s-o scot la capăt. Sunt obișnuită cu ei.

– Aș vrea să te cred, Jamie Totuși, de fiecare dată când am vorbit despre asta, te-am simțit… îngrozită.

Ea fremătă.

– Ce se întâmplă? Aș vrea să știu ca să te ajut, dacă pot.

– Din cauza dumitale se întâmplă toate astea! Mă faci să mă simt nervoasă, vorbind într-una, făcându-mă să mă simt ca o cloșcă. Mă deranjezi în munca pe care o am de făcut.

Surprins de reacția ei, Ken încercă să se apere.

– Fără ajutorul meu, n-ai fi reușit să dai drumul la cuptor.

– Nu e vina mea că acest cuptor e atât de vechi. Oricum, aș fi reușit până la urmă.

– Sunt sigur de asta! Dar nu puteam totuși să stau și să mă uit la tine, în timp ce-ți arzi degetele.

– Tocmai asta îmi doresc: să nu mă mai privești. Se întâmplă prea des.

– Ce anume?

– Să te uiți la mine.

Jamie închise ochii, trase adânc aer în piept și reluă pe un ton mai calm:

– Admit că în acest moment am câteva probleme. Promit că am să le rezolv cât mai repede. Acestea fiind spuse, e normal să fac unele greșeli la început. Aș prefera să nu le fac în fața dumitale.

Ken o înțelegea. Nici lui nu i-ar fi plăcut ca Jamie să-i vadă greșelile de cowboy începător. De când se trezise, era foarte neliniștit. Se temea că nu va fi la

înălțimea sarcinii care-l aștepta. Pe de altă parte, văzând cum se descurcase tânăra femeie în bucătărie, se întreba dacă făcuse bine angajând-o.

În adâncul sufletului său, știa că nu se înșelase. Trebuia să-i lase timp pentru a se obișnui. Cât despre el, trebuia să-și domine mai bine emoțiile.

– Foarte bine, concluzionă el, promit să nu mai am un astfel de comportament.

– Mulțumesc. Iar eu voi aranja problema cu angajații. Aș prefera să nu te amesteci.

– Jamie…

– Te rog. Totul va fi bine, te asigur.

Dând din umeri, Ken încuviință.

– Mai sunt și alte capcane în casă precum a fost cuptorul?

– Nu, nu cred. Știi să pregătești carnea de pasăre?

– Ce înțelegi prin a pregăti?

– Să speli fiecare bucată cu apă caldă, după ce puiul a fost ciopârțit.

– Asta știu!

– Știi și că nu trebuie să amesteci apa de Javel cu amoniacul la spălare? Produce un gaz periculos.

Jamie se uită la el neîncrezătoare.

– Nu vrei oare să-mi joci o festă, cum ai făcut mai devreme cu numele acelor oameni, cu Adormitul și restul?

– Nu, vorbesc serios. Nu vreau să mor otrăvit la masa mea sau să găsesc un crater în locul casei mele. N-aș vrea, mai ales, să pierd pe unul… dintre membrii echipei mele.

Privirea lui Jamie se îmblânzi și un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Promite-mi, în schimb, alceva: Dacă nu vrei să-mi pui mie anumite întrebări, pune-le măcar mamei tale.

– Bine, domnule, spuse ea pe un ton glumeț.

Ken se duse în cămară și-și luă unele lucruri trebuincioase pentru munca de afară. Văzând pălăria aceea veche a lui Jamie lângă a sa, se întoarse în bucătărie.

– N-ar fi trebuit să-ți pun întrebări despre tatăl tău, viața ta privată nu mă privește.

– Într-adevăr. Dar nu sunt supărată din această cauză.

Ken ieși afară. Soarele își făcea timid simțită prezența.

După câteva clipe, îi auzi pe oameni cum ies din casă într-un tropăit de cizme care lovesc pământul și de voci răgușite. Recunoscu sunetul pe care-l fac mănușile când se freacă una de cealaltă. În fundal, auzea din când în când voci care pronunțau la intervale regulate cuvinte ca « vite » sau « cai ».

Această scenă îi aminti de o alta, petrecută în copilărie, pe când îl însoțea pe unchiul său să-i întâmpine pe muncitori.

Acum, el era în locul lui Bud. Nu numai Jamie trebuia să facă față unei noi provocări. După ce va lua micul dejun cu acești oameni, va pleca să dea de mâncare vitelor, să spargă gheața ochiurilor de apă, să repare eolienele. Trebuia să arate că poate să facă toate aceste lucruri ca un cowboy adevărat. Și dacă apărea vreo problemă, decizia îi va aparține. Trebuia deci să fie în stare să găsească răspunsurile potrivite.

Jamie se angajase să-și rezolve singură problemele. Ken era în aceeași situație. De acum înainte, și el trebuia să înfrunte singur toate problemele.

– Zarurile au fost aruncate, murmură el, în timp ce se îndrepta spre muncitori.

Capitolul 4

– Povestea asta nu-mi spune nimic interesant, Ken, concluzionă Clan Shelton.

Cei doi bărbați discutau în biroul lui Ken care, în dimineața aceea, nu se dusese alături de angajații săi la lucru. Îi mai rămăseseră câteva lucruri de lămurit, în special cazul lui Jamie Dunn.

Confortabil așezat în fotoliul lui, cu un picior pus pe birou, Ken îl asculta cu atenție pe Clan Shelton care, în timp ce vorbea, își mângâia bărbia cu un gest mecanic. Clan era vecinul și prietenul despre care îi vorbise lui Jamie la prima lor întâlnire. Avea o fermă prin împrejurimi, adică la vreo treizeci de kilometri de Blue Creek. Conducea alături de tatăl său o crescătorie de cai de călărit, de talie medie, dar care se bucura de o excelentă reputație în domeniul

respectiv. Cum familia Shelton nu creștea vite, Ken le împrumuta turma pentru creșterea cailor, în schimbul unei mâini de ajutor pentru Blue Creek. Clan cunoștea foarte bine cum e viața la o fermă. De altfel, pe când era adolescent, fusese folosit de Bud la Blue Creek. Acum își petrecea majoritatea timpului participând la întrecerile de rodeo. De aceea, Ken fusese surprins să-l vadă venind pe neașteptate la el.

– S-a descurcat, totuși, bine în acea dimineață la micul dejun, protestă Ken.

– Trebuie să-ți spun adevărul. Am mâncat unul din acei biscuiți pe care Charley îi mestecă atât de greu și sunt necomestibili.

De când mestecă tutun, s-a obișnuit să facă la fel și cu hrana. Cât despre papilele sale gustative, ele nu sunt în starea care să-i permită să aprecieze ceva.

– Oricum, nu părea deloc încântat, insistă Clan.

– N-a spus nimic.

– Nu spune niciodată nimic. Iar tu știi prea bine de ce azi a fost mai puțin vorbăreț decât de obicei.

Ken zâmbi amintindu-și de acest prim mic dejun servit de Jamie. În fața noii menajere, cei patru cowboy se comportaseră asemenea piticilor față de Albă-ca-Zăpada, cu care îi comparase Ken. La patruzeci de ani, Charley, cu capul plecat și roșindu-se ca un

adolescent timid, n-a deschis deloc gura în timpul mesei. Tânărul Josh, care părea mereu adormit, nu-și dăduse seama de nimic. Kit, pus mereu pe ceartă atâta timp cât nu-și băuse cafeaua, și-a petrecut timpul găsind la orice câte un cusur: clătitele erau prea dulci, felul de a mesteca al lui Charley, Josh care-l împiedica să doarmă datorită sforăitului. Cât despre Purdy, cel mai în vârstă dintre toți, care, dacă era să judeci după forma picioarelor își petrecuse întreaga viață în șa, se mulțumise să asiste la scenă în tăcere, atent la toate și cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

Ken fusese atent la reacțiile tuturor. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, oamenii urmăreau fiecare mișcare a lui Jamie și, subjugați, serviseră acea masă ratată fără să spună nimic. Înainte de a ieși, cei mai tineri dintre ei îi aruncaseră niște priviri pline de subînțeles. Charley și Purdy, deși apreciaseră și ei prezența unei tinere femei la fermă, se arătară mai discreți. Jamie le mulțumi printr-un zâmbet care-l făcu pe Charley să se înroșească până în albul ochilor.

Ken le ceruse scuze oamenilor, spunându-le totodată că mesele vor fi din ce în ce mai bune. Intrigați în mod vizibil de alegerea patronului și de relațiile lui cu menajera, se mulțumiseră să dea din

cap. Purdy îl trase deoparte pe Ken ca să-l asigure că pentru nimic în lume n-ar da-o pe Jamie pentru cele mai bune clătite din lume.

Nu toată lumea împărtășea acest punct de vedere. Clan Shelton, care sosise pe la sfârșitul mesei, n-a spus nimic de față cu muncitorii. Acum însă nu-și ascundea nemulțumirea.

– Totuși, nu poți să negi că a făcut cafeaua bună.

– De acord, dar era prea fierbinte. Întreabă-l pe Kit: i-a vărsat pe mână chiar în momentul în care intram în bucătărie.

Ken remarcase reacția ciudată pe care a avut-o Jamie la apariția lui Clan. Pentru o clipă, a părut tulburată, de parcă îl cunoștea. În momentul respectiv, nu luase în seamă reacția ei, deoarece Clan Shelton era cunoscut peste tot drept campion de rodeo și făcea senzație peste tot.

– Am impresia că am mai văzut-o pe undeva, reluă Clan.

– Vine din Nevada. Poate că ai văzut-o la finala de la Las Vegas, anul trecut?

Silueta, frumusețea, părul roșcat al lui Jamie, o făceau să iasă imediat în evidență pe unde trecea, chiar și în mijlocul unei mulțimi. Clan nu păru prea convins de o astfel de explicație.

– Poate că așa e. Am avut multe concursuri de rodeo. Prea puțin contează. Oricum, un lucru e sigur: nu e făcută să fie bucătăreasă la o fermă. Oamenii tăi vor accepta situația pentru ceva timp, dar trebuie hrăniți corect dacă vrei să obții randament de la ei.

– Știu că nu are experiență. Dar se va descurca, o să vezi. Angajând-o, am vrut să-i dau o șansă. E plină de entuziasm, de bunăvoință…

– Până la urmă, e ferma ta, spuse Clan. Numai că, dacă vrei să reușești, știi bine că nu ai dreptul să faci greșeli.

– Știu. Poate că sunt îngust la minte, dar nu înțeleg de ce faptul că am angajat-o pe Jamie mi-ar crea vreo problemă în administrarea fermei.

– De ce să-ți iei un risc inutil?

Contrariat, Ken nu știu ce să spună pe moment și începu să zgârie cu ungia de la degetul mare o pată de pe birou. Aceasta era întrebarea pe care și-o punea și el de la sosirea neașteptată a lui Jamie. Chiar dacă nu avea suficientă încredere în el când trebuia să ia decizii cu privire la pământ sau la vite, în privința oamenilor nu se înșela niciodată. Instinctul îi spusese că poate avea încredere în Jamie. Același instinct care îl făcuse să accepte să se întoarcă la Blue Creek fără ezitare. Simțea că se aseamănă cu ea în ceea ce privește

caracterul, voința și dorința de a reuși. O credea când îi spunea că vrea să-l ajute. Mai mult decât o bucătăreasă, vedea în ea o aliată.

O angajase pe Jamie cu câteva zile în urmă în amintirea lui Bud. Unchiul lui i-ar fi dat imediat o șansă acestei tinere rătăcite în acest colț pierdut din vestul Texasului. Astăzi avea nevoie de Jamie. Simțea că poate juca un rol în planurile lui pentru Blue Creek.

– Ascultă, Clan, spuse el în cele din urmă, formarea unei noi bucătărese n-o să-mi acapareze tot timpul. Nu e la fel de important pentru domeniu cum e un nou cowboy lipsit de experiență. Și apoi, crezi că aș găsi pe altcineva care să accepte să locuiască la fermă?

– Așa e, admise Clan.

– Mi se pare că e mai important să-mi petrec timpul cu oamenii decât să-mi pierd timpul cu interviuri pentru a găsi cea mai bună candidată la postul de bucătăreasă.

Clan stătu puțin pe gânduri, trecându-și mâna prin părul său negru.

– PăI, știu și eu?! Nu te costă nimic să încerci. Și apoi, încă o dată îți spun: e ferma ta. Eu n-am vrut să fac altceva decât să te pun în gardă cu privire la o eventuală problemă suplimentară.

– Mulțumesc, Clan, spuse Ken privindu-și prietenul drept în ochi, dar îmi asum acest risc.

Clan se ridică.

– Oricum, nu-i problema mea. Doar că nu vreau să dai greș din pricina unei femei.

– Ce vrei să spui?

Ochii verzi ai lui Clan se întunecară.

– O femeie poate schimba cursul evenimentelor în mod neașteptat.

Ken își aminti brusc confidențele pe care i le făcuse Reid Shelton cu privire la fiul său. Cu câțiva ani în urmă, Clan renunțase la carieră pentru a avea grijă de mama sa bolnavă. O îngrijise până când își dăduse răsuflarea. Apoi, o tânără care venea să-i dreseze calul la fermă fu pe punctul de a-i schimba viața. Reticențele lui Clan față de Jamie căpătau o semificație anume.

Ken îi zâmbi.

– Nu-ți face griji. Am să fiu cu capul pe umeri.

– Din păcate, nu capul comandă în astfel de situații, spuse Clan pe un ton dezabuzat.

După plecarea prietenului său, Ken se întoarse în bucătărie. Camera era curată, totul fiind pus în ordine, dar goală. Regretă plecarea lui Jamie. Ar fi vrut să discute cu ea despre ce intenționează să pregătească

pentru prânz. Dar, la urma urmei, nu era oare mai bine s-o lase să-și asume responsabilitatea singură?

Ducându-se după Josh și Kit în hambar, le dădu indicații pentru repararea clădirilor celor mai degradate. De cealaltă parte, Charley și Purdy erau în staul și numărau viteii care urmau să se nască în primăvară. La micul dejun, Charley îi vorbise lui Ken despre existența unui ochi de apă, astăzi aproape secat, pe pășunea din nord. Trebuia să-l închidă sau să aștepte să se umple în urma ploilor de primăvară pentru a fi folosit? Ken se hotărî să se ducă și să vadă care e situația la fața locului. Răspunsul lui va reprezenta un test la care este supus de către oamenii săi care își formaseră deja o părere despre situație.

De o jumătate de oră de când tot încerca să scoată negreala de pe fundul cratiței, Jamie nu reușise decât să mai micșoreze stratul negru de alimente arse care se lipiseră. Cu toate acestea, mirosul de pârlit începea să dispară.

Ken intră, trăgând adânc aer în piept.

– Brrr… Nu-i prea cald aici, spuse el în timp ce-și turna cafea într-o ceașcă.

– Tocmai am închis fereastra, mărturisi Jamie.

De-abia stăpânindu-se să nu se schimonosească de durere, își introduse din nou mâinile în apă cu săpun. După o săptămână la Blue Creek, mâinile sale, în special cea dreaptă, erau pline de zgârieturi și de tăieturi, fără a mai pune la socoteală arsurile, iar ea nu dorea câtuși de puțin ca el să-și dea seama.

– Alimentele erau puțin arse, reluă Ken cu blândețe, dar nu se poate spune că nu faci progrese, nu?

– Mă cam îndoiesc, pentru că l-am auzit pe Kit mormăind în timp ce ieșea din bucătărie: « Miroase din ce în ce mai urât aici. »

Ken se stăpâni să nu izbucnească în râs.

– Așa e, cina asta n-a fost prea grozavă. În schimb, faci progrese în privința micului dejun.

Jamie nu spuse nimic. Glenna refuza să-i dea alte rețete atâta timp cât nu își însușea bine noțiunile elementare. Oamenii serveau la micul dejun același fel de mâncare fără a obiecta. Poate că se gândeau că, în caz de improvizație, ar fi mai rău.

La rândul lui, Ken nu-și permitea niciodată să facă nici cea mai mică remarcă, fidel promisiunii pe care o făcuse de a nu o mai « cocoloși », dar privirea lui părea că veghează în permanență asupra ei. Mișcată de felul

lui de a se purta, Jamie trebuia să reziste dorinței de a i se mărturisi, de a-i spune tot adevărul și de a-i cere ajutorul.

Reușise totuși să-și rezolve problemele relaționale cu muncitorii. Se dusese la Borger și își cumpărase dintr-un magazin două perechi de blugi și cămăși foarte largi. De atunci, chiar dacă cei patru cowboy de la fermă erau în continuare sensibili la prezența ei, totuși nu mai visau devorând-o din priviri.

Numai Ken o privea admirativ. Jamie se întreba cum putea să fie interesat de o femeie atât de prost îmbrăcată.

Chiar în clipa aceea, simțea că este privită și nu îndrăznea să se întoarcă.

– Ai luat vreo decizie cu privire la ochiul de apă semnalat de Charley? întrebă ea pe un ton detașat, stând în continuare cu spatele întors la el.

După zgomotul ghetelor, Jamie putu să-și dea seama că acesta își schimba poziția picioarelor.

– Da.

Nu mai spuse nimic.

– Îl vei închide? insistă Jamie.

– Nu, nu încă. Dacă ar fi constituit o problemă, Bud l-ar fi închis. Acum, este secat, dar se poate să existe un izvor în adâncimi. Aștept să vină primăvara,

pentru a vedea cum stau lucrurile. Deoarece Blue Creek o duce rău cu apa, nu trebuie luată nici o decizie pripită.

– Da, dar dacă fundul este prea mâlos, poți pierde animale care vor fi mană cerească pentru coioți și pume.

Îl auzi cum își pune ceașca pe masă. Se făcu din nou tăcere. Trebuia să se gândească la acest nou aspect al problemei. Jamie, la rândul ei, se uită la cratiță, întrebându-se parcă dacă mai avea vreo șansă s-o recupereze. Pentru moment, era mai bine să se oprească. Diseară, o va suna pe mama ei pentru a o întreba ce să facă. Va profita de moment pentru a-i vorbi lui Hettie. Micuța nu trebuia să uite vocea mamei sale. O, Doamne! Ce dor îi era de ea …

Ștergându-se pe mâini, se întoarse cu fața spre Ken care, pierdut în gândurile sale, nu o mai privea.

– Știi, reluă ea pe un ton dezinvolt, vitele din soiul Brangus sunt în general docile. Pot fi îndepărtate fără mare greutate de punctul periculos.

– Da, dar nu și pe cele din soiul Brahman. Există una care se încăpățânează să se ducă exact acolo unde nu trebuie, iar celelalte o urmează.

– Ah! Înțeleg care e problema.

Ken își întoarse privirea spre Jamie. Lumina difuză din cameră îi punea acestuia în evidență trăsăturile

feței. Părea că umple întreg spațiul cu prezența lui. Tânăra își aminti că, în momentele grave, tatăl ei iradia aceeași lumină. Henry, mai mic și mai îndesat, nu-i dăduse niciodată impresia că poate umple un spațiu prin simpla lui prezență.

– Mă întreb de ce Bud n-a scăpat de această vacă… Nu știu de ce, dar credeam că e vorba de un taur.

Cu mâinile în buzunarele blugilor, Jamie stătu puțin pe gânduri.

– E probabil foarte bună de prăsilă, cred că de-aceea a păstrat-o. Și pesemne că știe să-și apere vițelul de coioți.

– În mod sigur, pentru că e foarte robustă. Și încăpățânată, pe deasupra. A luptat din răsputeri când am vrut s-o scoatem din ochiul ăla de apă. M-a lovit cu copita de n-am mai știut de mine!

– Ești rănit?

– Nu, nu m-am ales decât cu o zgârietură.

Ken o sorbea din priviri, poate datorită faptului că simțise o anumită emoție în vocea ei.

– De ce te uiți astfel la mine? întrebă ea pe un ton sfidător.

Pentru câteva momente, Kim continuă să o privească în același fel, apoi clătină din cap, ca și cum ar fi dorit să se trezească.

– Scuză-mă, te rog. Mă gândeam la o remarcă făcută de Purdy despre mâncare.

Se ridică și veni la chiuvetă, lângă Jamie.

– Nu știu de ce, dar am senzația că vaca aceea nu-mi va face decât probleme.

Brusc tulburată, tânăra își scoase mâinile din blugi și se îndepărtă de el. Începu să trebăluiască prin bucătărie pentru ziua următoare. Simțea că are nevoie de mișcare și să se concentreze asupra unei activități. La lăsarea serii, pieptul plin de lapte o făcea să sufere. După cum o sfătuise Glenna, își strânsese o bandă în jurul sânilor pentru ca laptele să dispară. Dar nici bandajul, nici băile fierbinți recomandate de mama sa, nu o făceau să se simtă mai ușurată. De aceea, nu-și dorea să fie nevoită să urce acum pe cal, deoarece ar fi fost o adevărată tortură pentru ea.

Într-o bună zi, Ken va începe să intre la bănuieli. Deși trecuse o săptămână, Jamie nu se hotărâse încă să-i spună adevărul. În loc să se înfățișeze așa cum era în realitate, nu reușise decât să-i ofere o falsă imagine despre ea prin sfaturile pe care i le dăduse despre animale, sfaturi care îi erau complet nefolositoare.

Ba nu, se pricepea la animale și la creșterea lor… Scoase tacâmurile din sertarul bufetului.

– Reid Shelton vine și el să servească micul dejun mâine dimineață? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Cum bătrânul trecuse pe la Blue Creek pe la amiază, Ken îl invitase la cină, spre marea disperare a lui Jamie.

– Nu, răspunse Ken, se întâmplă foarte rar să ne adresăm invitații la masă unul altuia.

– Presupun că vor face asta cu atât mai puțin acum când au văzut cât de bine gătesc, nu?

Ken întinse o mână spre ea, apoi o lăsă în jos.

– Nu mai fi atât de dură cu tine însăți, spuse el cu blândețe.

– Nu sunt dură, sunt lucidă.

Jamie nu voia să fie tratată cu îngăduință de către Ken. Oare de ce nu se comporta ca un adevărat cowboy cu ea, ca un bărbat egoist, sau ca tatăl ei, foarte exigent în orice situație?

Îl auzi suspinând. Pentru câteva clipe, numai muzica country care se auzea la radio rupea tăcerea. Jamie obișnuia să-i dea drumul pentru a-i ține companie în timpul lucrului.

– Cred că acum prezența mea nu mai pune nici o prezență angajaților.

Ken se uită la ea nedumerit.

– Da, cu hainele astea, băieții… În sfârșit, înțelegi…

– O, da!

Ken zâmbi și Jamie putu zări o licărire jucăușă în privirea lui, cum numai Henry mai avea. Dar imediat după aceea, zâmbetul îi dispăru de pe buze și întrebă pe un ton serios:

– Apropo de familia Shelton, reluă el, l-ai mai văzut până acum pe Clan?

Jamie fu cât pe ce să scape teancul de farfurii pe care-l ținea în mână. De la vizita lui Clan, se tot întreba dacă o recunoscuse. Sigur o văzuse în compania lui Henry pe la cursele de rodeo și va sfârși prin ascoate adevărul la iveală.

– Nu-l cunosc personal. Dar toți cei care sunt interesați de cursele de rodeo au auzit de el, evident.

– Să înțeleg că te interesează domeniul?

– Nu… mă rog, mi s-a întâmplat să asist la unele întreceri,ca oricui altcuiva. Ce mai viață pentru un bărbat…

Jamie nu știa ce să mai spună. Nu dorea cu nici un chip ca Henry să afle unde este. Or, dacă Clan îi va descoperi secretul, o va trăda. O! Henry n-ar veni niciodată după ea la Blue Creek. Probabil că e prea ocupat pe undeva… Dar, dacă drumurile li se vor

încrucișa… Va fi nevoită să-i vorbească de existența lui Hettie. Jamie ar fi preferat să-i spună adevărul mai întâi lui Ken.

– L-am văzut pe Clan de câteva ori la cursele de rodeo, reluă ea. Nu poți uita un asemenea campion, dar nu l-am întâlnit niciodată până alaltăieri.

Șovăi puțin,apoi îi puse întrebarea care-i stătea pe buze de mult timp:

– De ce-mi pui toate aceste întrebări? A spus că mă cunoaște?

– Nu… nu chiar.

Stânjeneala lui Ken o înnebunea. Îl privi în ochi, așteptându-se să descopere că știe totul și că e inutil să se mai prefacă. Dar nu văzu nici cea mai mică îndoială, nici cea mai mică acuzație.

– Clan, spuse Ken, avea impresia că te cunoaște de undeva, dar nu e nimic neobișnuit dacă ai frecventat mediul acesta…

– Să nu tragi de aici concluzia că sunt genul de femeie care aleargă după cowboy și care se lasă fermecată de campionii de rodeo. Nu prea…

Ken se mulțumi să shițeze un zâmbet, apoi adăugă:

– Mă bucur să aud asta.

Punându-și mâinile la piept, Jamie consideră că e mai bine să nu mai facă nici un comentariu.

Conversația lunecase pe o pantă periculoasă. Ken se apropie de ea și-i prinse mâna tăiată.

– Ce-ai pățit? întrebă el.

Cu vârfurile degetelor, îi mângâia rana pe care-o avea la degetul arătător.

– Nimic, riscurile meseriei, îi replică Jamie. La fel ca lovitura de copită pe care ai primit-o de la acea vacă.

Luând-o de cealaltă mână, Ken continuă să se uite cu atenție la degetele distruse ale lui Jamie. Aceasta, fascinată parcă de el, nu-l slăbea din ochi. Ar fi vrut să se îndepărteze, să scape de sub vraja lui, dar nu reușea să schițeze nici un gest. Cu atât mai mult cu cât vocea sa profundă și caldă îi mărea puterea de seducție.

– Admit că meseria de cowboy presupune anumite riscuri. Și nu mă gândesc numai la mine spunând asta. Mai devreme, Josh repara un gard, stând pe vine, iar un taur s-a năpustit asupra lui pe la spate. De-abia a avut timp să sară în partea cealaltă. Ce crezi că făceau ceilalți trei? Se prăpădeau de râs, așezați în camionetă.

– Au vrut să-i dea o lecție. Nu trebuie să întorci niciodată spatele unui taur.De-acum înainte o să-și amintească mereu de pățania asta. Ca și în cazul loviturii pe care ai primit-o. Ar fi trebuit să știi că nu trebuie să te apropii niciodată de ea pe la spate.

– A, da?

Dându-i drumul la mâini, Ken o privi drept în ochi.

– Se pare că într-adevăr te pricepi la animale, spuse el pe un ton sec.

– Nu ți-am povestit că am crescut la o fermă?

– Da, așa e. Apreciez că-mi împărtășești din știința ta.

– Încerc să ajut.

– Mi-ai spus asta din prima zi.

Privirea lui Ken deveni tăioasă.

– Să știi, Jamie, că n-o să mă păcălești.

– Ce vrei să spui?

– Faci paradă de ceea ce știi pentru că vrei să devii cowboy la ferma mea.

Jamie își îndreptă umerii și își înălță privirea, roșie la față.

– Și ce e rău în asta? Cred că experiența mea poate fi utilă.

– Poate că așa e. Dar n-ai habar la ce te-ai expune, dacă te-aș lăsa să lucrezi cu oamenii mei.

– De ce? Pentru că sunt femeie?

– Nu, pentru că…

Ken nu-și duse fraza până la capăt. Dădu din cap . Părea obosit, îngrijorat, descurajat. Sau dezamăgit… Gândindu-se că l-ar putea dezamăgi, Jamie simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Cu atât mai mult cu cât, în

cazul acesta, șansele ei de a se alătura echipei deveneau din ce în ce mai mici.

– De ce nu m-aș pricepe la creșterea animalelor? Dumneata te pricepi la bucătărie, nu?

– Puțin. Vei fi de acord cu mine că nu încerc să fiu bucătar-șef.

Stăteau unul în fața celuilalt, privindu-se în ochi. Jamie încerca să se arate cât mai impunătoare pentru ca el să nu încerce cumva să se arate protector față de ea. N-avea nevoie de protecția lui.

– Pot să mă achit foarte bine de meseria de cowboy. Am s-o demonstrez.

– Arată-mi, mai întâi, că ești capabilă să faci munca pentru care te-am angajat.

– Ești dur.

– Vrei să arăți de ce ești în stare, Jamie? Vrei să mă ajuți? Ți-am dat o șansă, n-o rata!

„De acord…“ își spuse tânăra în sinea ei. Dacă asta e ceea ce-și dorește, asta va avea. Gata cu momentele de confidență dimineața în bucătărie, gata cu sfaturile, cu gesturile și cu privirile pline de bunăvoință.

– Bine, domnule.

– Ah! încă ceva.

Fără s-o prevină, o prinse de mijloc și o strânse la piept. Cu cealaltă, îi dădu ușor capul pe spate și o

sărută pe buze. Luată prin surprindere, Jamie se trezi prizonieră în brațele sale, fără să poată reacționa. După o clipă, îi dădu drumul la fel de brusc.

Făcând un pas înapoi, o privi din creștet până-n tălpi.

– Voiam să mă asigur, declară el. M-am întrebat pentru o clipă ce se ascunde în spatele acestor veșminte de cowboy.

Apoi, ducându-și un deget la tâmplă în semn de salut, adăugă:

– Noapte bună!

Părăsi încăperea imediat.

Când, mult timp după această întâmplare, Jamie, roșie la față de furie, își recăpătă cumpătul și glasul, spuse pe un ton disprețuitor în bucătăria goală:

– Noapte bună, cowboy!

Capitolul 5

– Ar trebui să-ți fie rușine! strigă Glenna.

– Dar mi-e rușine!

Jamie o privi pe mama sa și-i zâmbi. Era în ziua ei liberă, a treia de când se angajase la Blue Creek. Servea masa cu Glenna și cu Hettie într-o cafenea de prin preajma bisericii. Toate trei erau frumos îmbrăcate.

Strălucitoare, Jamie începu să gângurească și ea, intrând în jocul fiicei sale, așezată într-un coș lângă ea.

– Nu ți-e rușine? întrebă ea. Păi nu… Care era fetița cea mai drăguță azi-dimineață la biserică? Și cea mai cuminte? Nu ca bebelușii aceia răi care plângeau…

Își trecu degetul arătător pe sub bărbia lui Hettie.

– Ce-am mai crescut! Avem deja patru luni. Păi da! Cel mai frumos bebeluș din ținut. E adevărat ce spune mami, nu?

Fermecată de chipul și de vocea mamei sale, Hettie nu mai avea astâmpăr, dând din mâini și din picioare. Imensii ei ochi negri străluceau de fericire și un zâmbet încântat îi scotea în evidență gingiile trandafirii. Era adorabilă în șpilhozenul din catifea reiată de culoare roșie și bluzița din bumbac în carouri.

După ce termină de mâncat, Jamie dădu la o parte farfuria și, luând-o pe micuță în brațe, o așeză în fața ei, pe marginea mesei. Atrasă de zgomot și de lumini, aceasta începu să miște capul când într-o parte, când în cealaltă, făcând ochii mari de curiozitate.

– Fii atentă, să nu verse ceea ce a mâncat pe tine.

Jamie se apucă să-i șteargă lui Hettie buzele umede. Nu voia să-și murdărească frumoasa rochie de culoarea salciei pe care Glenna i-o făcuse.

La contactul cu șervețelul, Hettie își scoase limba și încercă să sugă din el. Nu-i plăcu gustul și, strâmbându-se, scoase un țipăt de nerăbdare.

– Cum așa? Tot mai ne e foame? protestă Jamie.

Ținând-o pe Hettie cu o mână, se folosi de cealaltă pentru a scoate din geantă un biberon pe care-l agită în fața ei.

– Asta vrei, sufletel?

Drept răspuns, copilul scoase un strigăt și căută cu buzele tetina. Jamie se grăbi s-o ia în brațe și să-i dea lapte. Micuța se calmă imediat și, cu fruntea încrețită din cauza efortului, începu să sugă, cu ochii pironiți asupra mamei sale.

– Nu trebuie s-o înveți așa. Dar erai la fel la vârsta ei.

Privindu-și nepoata cu multă dragoste, îi întinse fiicei sale o bavetă făcută chiar de ea. Era și timpul: începuse să curgă lapte în colțul gurii fetiței. Jamie dădu din cap. Părul pe care mama sa o rugase să nu și-l mai împletească măcar o dată se revărsa pe fața lui Hettie. Și-l dădu pe spate.

– Mulțumesc pentru rochie, spuse ea dintr-o dată.

– Îți place? Nu am vrut s-o fac nici prea strâmtă, nici prea largă, pentru că știam că-ți vei recăpăta silueta de îndată ce vei înceta să mai alăptezi.

– E perfectă.

În ultima vreme, Jamie slăbise. Asta se datora, în bună parte, încetării alăptatului, dar mai ales grijilor și lucrului.

Își plecă privirea asupra fiicei sale. Ce dor îi era de ea în timpul săptămânii! De luni dimineața până sâmbătă seara, telefonul era singurul mijloc prin care putea scăpa de disperare. S-o audă pe Hettie

gângurind la telefon ca ecou la cântecele de leagăn pe care i le cânta era recompensa pe care o primea la capătul unei zile petrecute în fața cuptorului. Aceste momente de fericire îi dădeau putere și dorea ca toată viața să existe această complicitate între ele.

Luând mânuța dolofană a bebelușei, o duse la gură. Aceasta începu imediat să sugă.

– Îți mulțumesc pentru Hettie, mamă, spuse ea, netezindu-i cămășuța.

– N-ai de ce să-mi mulțumești. Fac asta cu plăcere. E atât de cuminte, încât n-am probleme.

– Crezi că mă recunoaște?

– Desigur, draga mea!

Privirea lui Jamie se întunecă. Era oare o mamă bună? Nu va putea niciodată să-i croiască veșminte, să-i facă tot felul de bunătăți, habar n-avea cum se crește un copil. Totuși, chiar dacă își lăsa copilul în seama Glennei șase zile din șapte, avea sentimentul că face tot ce-i stă în putință pentru această făptură – chiar cu prețul unor mari sacrificii.

– Iar începi, Jamie?

– Ce anume?

– Sâmbătă seara, sosești strălucind de bucurie. Pe măsură ce trece timpul și se apropie momentul plecării, devii din ce în ce mai posomorâtă, mai tristă.

Când pleci, duminica seara, aproape că te podidesc lacrimile. Cum merge treaba la fermă?

– Mai bine, acum. La început, mi-a fost foarte greu, pentru că toate se găseau într-o stare jalnică. A trebuit să spăl, să curăț toată mobila, s-o lustruiesc. Acum, totul e impecabil.

– Și cu gătitul cum stai?

– Învăț. Încet, dar sigur.

Jamie puse biberonul gol pe masă și șterse buzele lui Hettie.

– Se întâmplă să mai stric câte un fel de mâncare o dată pe săptămână, nu mai mult.

– Ce șanse mai ai să obții un post de cowboy?

– Nici una.

– În cazul acesta, uită de visul tău și păstrează-ți postul de menajeră.

Jamie se uită la ea cu aer îmbufnat.

– Dar, mamă, să mă ocup de animale e singurul lucru pe care știu să-l fac. Nu sunt bucătăreasă.

Întrucât Glenna nu spunea nimic, adăugă:

– Bineînțeles, dacă mi-aș petrece zilele mereu călare, n-aș mai avea timp pentru Hettie. În timp ce gătitul și menajul mi-ar permite să fiu alături de ea. Asta vrei să spui, nu? Că trebuie să mă consacru rolului de mamă și să renunț la restul?

– Gândește-te la tine, draga mea. Ești epuizată în acest moment, pentru că vrei totul în același timp.

Gânditoare, Jamie își puse capul lângă cel al fiicei sale.

– Degeaba încerc, nu mă văd trăind în altă parte decât la o fermă. Sunt fiică de cowboy, înțelegi?

– Înainte de a se naște Hettie, nu credeai că poți fi mamă, și totuși, te descurci foarte bine.

Jamie plecă privirea. Glenna atinsese un punct sensibil. Poate că sosise momentul să vorbească în sfârșit despre sentimente pe care nu îndrăzniseră să le abordeze.

– În schimb, nu se poate spune același lucru despre viața conjugală, nu? Aceasta n-a fost tocmai o reușită.

– Te-ai înșelat, Jamie. Se poate întâmpla oricui. Să nu crezi că ai fost o soție proastă.

Tânăra simți cum i se pune un nod în gât. Ei, doar n-o să înceapă să plângă în văzul lumii! N-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta. Dar avea atât de multă nevoie să vorbească, să se destăinuiască… Atât de multe emoții contradictorii o răvășeau…

– O, mamă … spuse ea, aproape gemând.

– Da, draga mea?

– Nu sunt făcută pentru căsătorie.

– De ce spui asta?

– O femeie trebuie să stea alături de soțul ei, așa cum ai făcut tu cu tata… L-ai ajutat, susținut… Un bărbat are nevoie să știe că poate conta pe soția lui.

– Așa concepeam noi existența. Dar pot exista și alte moduri de a o aborda. Oricum, să știi că o căsătorie nu e un dans în care conduce bărbatul.

– E un pas în doi?

– Sau un tango, dacă preferi. Trebuie ca cei doi parteneri să-și armonizeze pașii, fără ca vreunul dintre ei să se simtă responsabil pentru tot. Dacă tu și Henry v-ați despărțit, nu-i în întregime nici vina ta, nici a lui. N-ai de ce să regreți că ai divorțat. Dimpotrivă, e mai bine că ți-ai dat seama la timp că nu vă potriviți.

– De unde știu că n-ar fi fost un soț bun, dacă aș fi fost mai răbdătoare și i-aș fi dat mai multe dovezi de iubire?

– Asta n-ai de unde s-o știi. Nu ți-a dat nici timpul necesar, nici prilejul pentru asta.

Brusc, o scenă îi apăru în minte. Deoarece tatăl său îi interzicea să iasă cu Henry, mama sa intervenea calmă:

– James, las-o să plece, să-și ia viața în propriile mâini.

În clipa aceea, Hettie scoase un ușor scâncet. Jamie începu s-o legene încet. Fiica ei! A ei și a lui Henry… Trebuia să-l găsească. Chiar dacă nu se dovedise a fi un soț bun, poate va fi un bun tată. Oricum, avea dreptul de a ști de existența lui Hettie.

– Nu-l urăsc. Nu mă simt în stare de așa ceva. E un sentiment pe care nu-l cunosc. În plus, sunt sigură că Henry nu e un om rău. E un cowboy…

– Dar Ken Hamilton nu e și el cowboy?

Tulburată, Jamie își ridică privirea asupra mamei sale.

– Dacă nu are atâta încredere în tine să te ia în echipa lui, reluă Glenna, nu e mai breaz decât ceilalți proprietari de fermă care au refuzat să te angajeze.

– Crezi?

Tânăra răsuflă ușurată. Se temuse o vreme că mama sa își dăduse seama de atracția reciprocă, din ce în ce mai evidentă, dintre ea și Ken.

– Totuși, adăugă ea imediat, roșind ușor, adeseori mă încurajează, deși nimic nu-l obligă să facă asta. E adevărat că în majoritatea timpului se opune cu fermitate proiectului meu. Pentru el sunt înainte de orice o femeie.

Glenna izbucni în râs.

– Dar, Jamie, ești o femeie!

– Dă-mi voie să mă explic: dacă-i dau un sfat, se rățoiește imediat la mine. Dacă ar veni din partea lui Purdy sau Charley, ar accepta mai ușor. Numai că ei nu prea încearcă să-l ajute.

Glenna își privi fiica pentru câteva momente cu un aer grav.

– Jamie, întrebă ea în cele din urmă, ce-ai face dacă te-ar angaja în echipa lui?

Cum aceasta deschidea deja gura pentru a răspunde, mama ei o opri cu un gest al mâinii.

– Stai puțin! Nu te întreb ce ai face astăzi: știu că ai accepta imediat. Dar ce ți-ar aduce exercitarea acestei meserii în viitor, pentru tine și pentru fiica ta?

– Acest loc de muncă ar reprezenta o șansă pentru a mă face cunoscută. În acest fel, mi s-ar putea da spre administrare o fermă. Visul meu e să conduc o exploatație așa cum cred eu că trebuie condusă.

– Cum vezi asta?

Jamie închise ochii.

– Văd o fetiță cu păr roșcat care, de îndată ce se întoarce de la școală, se duce să se schimbe, după care sare pe cal și vine să mă ajute. Mâna mea dreaptă…

Simțind cum e pe punctul de a izbucni în plâns, se opri brusc. Glenna îi luă mâna stângă între ale sale.

– Draga mea, nu poți reface trecutul.

– Nu asta vreau. Și apoi, crezi că greșesc dacă vreau s-o cresc pe Hettie așa cum m-a crescut tata pe mine?

La rândul ei, Glenna închise ochii pentru o clipă.

– Nu știu. Pur și simplu, nu vreau să te simți obligată să faci asta și, mai ales, să-ți asumi singură această responsabilitate.

După ce-și scutură capul ca pentru a alunga gândurile neplăcute care-i dădeau târcoale, reluă:

– Să ne întoarcem la planul tău. Ce vrei să faci pentru a-l determina pe Ken Hamilton să te accepte în echipa lui?

– M-am gândit la asta. Există o iapă pe care nici un bărbat nu se urcă niciodată. Poate că le e teamă de ea, sau nu e dresată. Am să-i cer lui Ken să mi-o dea mie și am să-i arăt cum am să am grijă de vite călare.

– E o idee bună. Dar, ai putea să încerci și altă metodă…

– Care?

– Ai putea să fii mai… feminină.

– E tocmai ceea ce vreau să evit! N-ar folosi la nimic. Nu i-ai văzut privirea când…

Jamie își mușcă buzele, înainte de a continua:

– Niciodată, n-aș putea… N-am caracterul tău…

– Nu ți-am cerut să fii ca mine, i-o tăie Glenna prost dispusă. Aș vrea numai să te înfățișezi așa cum ești, cu tot ceea ce știi despre viața la o fermă, dar și cu sensibilitatea de femeie și de mamă.

– Stai puțin, doar nu vrei să-mi sugerezi să-l seduc pe Ken Hamilton?

– Nu, evident. De ce nu, până la urmă? Ai spus că-ți inspiră încredere.

– Crezi că acesta e un motiv suficient pentru a te îndrăgosti de un bărbat?

Jamie ridicase foarte mult vocea. Dându-și seama că oamenii au întors privirile spre ea, se aplecă asupra mamei sale și adăugă pe un ton ceva mai calm:

– Să-ți intre bine în cap că nu mă interesează.

– Totuși, nu poți să negi că se întâmplă ceva între voi, nu?

Hotărât lucru, nimic nu-i scăpa Glennei.

– Să înțeleg că, în pofida eșecului meu cu Henry, ai vrea să-mi refac viața tot cu un cowboy? întrebă Jamie roșind ușor.

– Draga mea, nu poți să te gândești numai la această experiență negativă. În Henry ai încercat să-l regăsești pe tatăl tău. Iată de ce mariajul vostru a eșuat. Cu un alt bărbat…

– Încetează, te rog!

Descurajată, Glenna clătină din cap și tăcu. Încruntată, Jamie se uita la ea cu coada ochiului. Îmbrăcată într-o rochie turcoaz făcută de ea însăși, părea foarte tânără în ziua aceea. Poate că-și dorea să-și petreacă timpul cum dorește, în loc să-l consacre nepoatei sale… Iată de ce voia s-o împingă pe Jamie să se instaleze la Blue Creek cu Hettie.

La urma urmei, dacă Ken era interesat de ea, va avea ocazia să-i arate de ce e în stare. Știa că Josh și Kit sunt lucrători sezonieri. După ce vor pleca, locul în care stăteau ar putea fi disponibil pentru ea și fiica ei. Salariul de cowboy i-ar permite să angajeze o bonă pentru Hettie. La început, ar putea face această propunere chiar mamei sale.

În timp ce-și pleca privirea asupra fiicei sale care-i adormise în brațe, amintiri dintre cele mai îndepărtate îi reveniră în memorie. Un bărbat roșcovan o punea în fața lui pe șa și pornea în galop. O învăța să urce pe cal, să arunce lasoul. Acestea erau primele sale amintiri.

Jamie o admira pe mama ei pentru tăria ei sufletească și pentru răbdare și dorea ca mai târziu fiica ei s-o admire pentru aceleași calități. Dar se simțea mai apropiată de tatăl ei.

Își puse mâna peste cea a Glennei. Negăsind cuvintele cele mai potrivite pentru a exprima ceea ce simțea, se mulțumi să adauge:

– Nu, mamă, n-am să fiu niciodată ca tine, o soție și o mamă bună, semăn prea mult cu tata. Universul meu este ferma, vitele, caii.

Glenna clătină iar din cap, strângând mâna fiicei sale.

– Jamie, nu ești nici ca tatăl tău, nici ca mine, tot așa cum Henry nu semăna cu tatăl tău și cum nici Ken Hamilton nu-i seamănă. Nu trebuie să încerci să fii ca nici unul dintre ei.

– Mamă! strigă deodată Jamie, tresărind șI părând îngrozită.

Văzuse un bărbat trecând prin spatele mamei sale.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Glenna, neliniștită.

– El e!

Trezită din somn, Hettie începu să plângă. Jamie o strânse la piept pentru a o calma, încercând totodată să devină cât mai mică pentru a nu fi observată.

– Cine e?

– Nu te întoarce! E Ken. Oare ce caută aici?

– A venit probabil să ia masa.

– Nu vreau să mă vadă îmbrăcată așa.

– De ce, mă rog?

– Sunt gătită ca o iapă de concurs…

Simțind că mama sa e neliniștită, Hettie își întețise plânsetele.

– Nu vreau s-o vadă pe Hettie.

Ken se duse la bar unde, cu spatele la sală, se așeză pe un taburet și începu să discute cu patroana. Jamie i-o întinse pe Hettie peste masă.

– Ia-o pe Hettie, șopti ea. Am să ies, să-i spun bună ziua în trecere și, peste două minute, o să ieși și tu cu Hettie.

– Cum o să ies cu piciorul în ghips?

Jamie fu cât pe ce să dea drumul uneia din înjurăturile preferate ale tatălui său, dar se opri la timp.

– Ce-am să fac? gemu ea.

Glenna stătu puțin pe gânduri.

– O să te duci să servești o cafea cu el și să stați de vorbă în timp ce mănâncă. Când e gata de plecare, spune-i că te duci la baie. După aceea, vei veni să ne iei.

– Formidabil! Mulțumesc, mamă.

Punându-și vesta pe ea, Jamie se îndreptă cu un aer detașat spre ieșirea din restaurant. Ken tocmai comanda ce dorește să servească la masă în momentul în care trecu pe lângă el.

– Ia te uită! spuse ea. Ce surpriză…

Îi zâmbi larg, stând cât mai departe de el. De la cearta pe care o avuseseră în bucătărie cu câteva zile în urmă și după sărutul acela pe care nu prea avea cum să-l uite, evita să stea foarte aproape de el.

Se ridică, o privi plăcut surprins, lucru pentru care se bucură în sinea ei și murmură:

– Bună ziua, Jamie.

Vocea lui caldă și blândă o tulbură peste măsură.

– Ai venit să iei masa? întrebă ea.

– Da. Vrei să-mi ții companie?

Scenariul pe care i-l sugerase Glenna funcționa de minune.

– Oh! Aș fi încântată, dar am mâncat deja. Totuși, aș servi cu plăcere o cafea.

– Perfect! Hai să ne instalăm la o masă.

Nici n-avu timp să reacționeze, că acesta o și duse la masa situată chiar în spatele Glennei și o invită să se așeze. Panicată, Jamie se întrebă pentru o clipă dacă e mai bine să o șteargă sub un pretext anume, sau să joace până la capăt. În cazul ăsta, era mai bine să stea față-n față cu mama ei sau cu spatele? Optă spontan pentru prima soluție.

Când sosi cafeaua, o tăcere stânjenitoare domnea între cei doi. Jamie căuta cu disperare un subiect de

conversație, conștientă că mama ei va auzi tot. Pentru a-și ține cumpătul, bău din cafea.

– Nu e la fel de bună precum cea făcută de tine, spuse Ken după ce bău și el din ea.

– Ah!

– Da, nu mă mai pot lipsi de ea acum, dimineața.

Își însoți declarația privind-o insistent. Blugii prespălați și cămașa de piele întoarsă îi confereau lui Ken o înfățișare sălbatică, de-a dreptul tulburătoare. Între timp, cizmele sale își mai pierduseră din strălucire și părul crescut îi dădeau un aer mai firesc. Barba care începuse să se formeze îi scotea în evidență frumusețea trăsăturilor.

– Dacă-mi permiți, aș vrea să-ți spun că rochia aceasta ți se potrivește de minune.

– Mulțumesc.

– Culoarea este bine aleasă. Îți pune în evidență ochii.

Nu vedea decât femeia din ea. Atunci, își aduse aminte de sfatul mamei sale: « Ar trebui să încerci să fii mai… feminină » – și consideră că a sosit momentul să-l pună în aplicare….

Cu mișcări încete, își dădu părul după ureche, apoi își plimbă degetele până la gură. Observă că acesta se uita cu mare atenție la gesturile pe care le făcea.

Era prea ușor… Iar acest joc nu ducea nicăieri. Pe cât de sigură era că își poate fermeca patronul cu un gest sau cu o privire, pe atât de nesigură era că nu o va asculta dacă îi va vorbi despre fermă. Se hotărî să schimbe tactica.

– Ai probleme de rezolvat în oraș?

– Nu, am venit să iau masa. La fermă, totul mi se atât de gol… fără tine.

În timp ce își însoțea aceste cuvinte cu un zâmbet fermecător și cu o privire insistentă, Jamie nu fu nevoită să facă un efort pentru a fi tulburată într-un mod foarte feminin.

– Dar tu de ce ai venit la Borger? Să-ți vezi mama, nu?

– Da, răspunse Jamie, am trecut pe la ea azi-dimineață și am să mă întorc imediat.

– Are mult noroc să te aibă pe tine drept fiică.

– Știu și eu… Nu prea cred că am fost foarte grijulie în ultima vreme.

– Pentru că n-ai fost alături de ea la moartea tatălui tău?

Stânjenită că Glenna e nevoită să asiste la o astfel de discuție, Jamie ezită un timp să răspundă.

– Exact, spuse ea în cele din urmă.

– Cred că ai avut un motiv bine întemeiat.

– Nu chiar. De fapt, nu prea aveam cum să fiu prezentă. Plecarea mea de la fermă nu se justifica.

– Înțeleg. Nu trebuie să te mai frământi acum. Părerile de rău nu schimbă nimic, trebuie să te gândești la viitor.

Chelnerița aduse comanda lui Ken, ceea ce o scuti pe Jamie de un răspuns. Tăcu o bună bucată de timp, după care aduse vorba despre ce o interesa.

– Cum merge cu punerea pe roate a fermei? întrebă ea pe un ton degajat.

Ken rămase cu furculița în aer, vizibil surprins de o întrebare atât de directă.

– Destul de bine, răspunse el.

Vocea și privirea sa căpătaseră acea siguranță a fermierului incapabil să fie prins în capcană de o mutrișoară drăguță. Tânăra prefera să-l vadă așa. Îl simțea mai aproape de ea, de adevărata Jamie Dunn, cea pe care voia să-l facă s-o descopere și s-o accepte. Calea sincerității părea cea potrivită.

– Apropo, reluă ea, iapa aceea de talie joasă cu o stea albă în frunte…

– Te referi la Rosie?

– Rosie… Ce nume drăguț! Am observat că nici dumneata, nici angajații nu o călăresc. De ce?

Jamie bănuia răspunsul, dar dorea să-l audă din gura lui Ken.

– Nu e bine dresată și, cum nu lucrează, a uitat și puținul pe care-l învățase.

Punându-și brațul pe spătarul scaunului de lângă el, aproape că o atinse pe Glenna cu spatele.

– E de soi anglo-arab, rapidă și robustă. Din păcate, e foarte nervoasă și, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai greu de stăpânit. Nu știu ce voia să facă Bud din ea. Nici eu nu am luat încă o hotărâre în privința ei.

– E bine făcută, bondoacă…

Jamie părea că gândește cu voce tare.

– Ar fi bună pentru vite…, continuă ea.

– Poate… Ba nu, e prea imprevizibilă, nu poți conta pe genul ăsta de animal.

– Totuși, puterea de rezistență a celor din soiul ăsta este un atu, ca și inteligența lor. Ar fi interesant de văzut de ce anume e în stare Rosie odată dresată, nu?

Tâlcul acestei întrebări nu-i scăpă lui Ken. O privi pe Jamie cu reproș, iar aceasta se simți obligată să adauge:

– Asta nu m-ar împiedica să mă ocup la fel de bine de treburile gospodărești ca și înainte, te asigur.

– Nu cumva încerci să…

– Nu, deloc, i-o tăie ea. Nu încerc să fac munca unui cowboy. Crezi că vreau să-ți forțez mâna arătându-ți de ce sunt în stare, nu?

În ciuda privirii imploratoare a lui Jamie, Ken tăcu.

– Admit că, la început, cam asta era intenția mea. Dar, acum, pentru că… trebuie să fac și altceva, înțelegi? Ceva care să-mi placă.

Ken puse ceașca de cafea pe masă.

– Jamie…, începu el.

Se opri brusc și păru că stă în cumpănă. Tânăra aștepta, cu inima bătându-i cu putere.

– Înțeleg ce simți. Numai că Rosie e foarte recalcitrantă. Ai fi singură cu ea și, în caz de accident…

– Josh și Kit vor fi prin preajmă, m-ar auzi strigând.

Privirea lui Ken se îmblânzi.

– Mă simt responsabil pentru tine, nu vreau să ți se întâmple ceva rău.

Jamie se simți tulburată de vocea sa fermecătoare. Dar scutură din cap în semn de protest. Iată că se arăta din nou protector față de ea. Oare când va înceta s-o considere numai o femeie fragilă? Iar ei, când va înceta să-i mai facă plăcere această atitudine a lui?

– Am să fiu foarte prudentă. Cunosc foarte bine caii, poți avea încredere în mine. Și apoi, nu crezi c-ar trebui să-i dai o șansă lui Rosie pentru a arăta de ce e în stare?

Ken tăcea, cu ochii pironiți asupra ei. Părea că e pradă unui dureros conflict interior.

– Mă lași s-o dresez pe Rosie? Te rog…, insistă ea.

Acesta dădu capul pe spate, oftând profund. Jamie fu atunci aproape sigură că va accepta să o lase să încerce.

În clipa aceea, zări în spatele lui Ken mutrișoara rotundă a lui Hettie, cu ochii fixați asupra capului său.

– Het…!

Se opri la timp și privi, neputincioasă, cum fetița prinde o șuviță de păr și trage de ea. Ken țipă scurt și prinse mâna copilului pentru a-l împiedica să tragă și mai tare.

– Hettie! O certă Glenna, întorcându-se.

Îndepărtând degețelele năclăite, dădu drumul părului lui Ken. Văzu privirea înnebunită a lui Jamie, care o implora din priviri să se întoarcă înainte de a fi văzută de Ken. Nu avea cum s-o recunoască pe Glenna, deoarece nu o întâlnise niciodată. Dar mama și fiica semănau foarte mult, ar putea să-și dea seama de asemănarea dintre ele.

Ken întoarse capul spre Hettie, netezindu-și părul cu mâna. Nu părea deloc supărat.

– Îmi pare rău, domnule, murmură Glenna.

Avea capul plecat, iar părul îi acoperise fața.

– E vârsta la care pui mâna pe tot ceea ce e prin preajmă, adăugă ea.

– Stați liniștită, doamnă. Înțeleg.

Hipnotizată de vocea profundă a lui Ken, Hettie îl fixase cu privirea aceea insolentă a bebelușilor, cu saliva în colțul gurii.

– Aveți un bebeluș adorabil, doamnă.

Jamie avu o ușoară strângere de inimă. Hettie era fiica ei. Ar fi vrut atât de mult ca el să știe asta.

– Mulțumesc, domnule! bâigui Glenna.

Ken îi zâmbi copilului.

– Salut! spuse cu vocea lui caldă.

Hettie se încruntă, fu pe punctul de a plânge, dar, brusc, zâmbi, scoțând în evidență gura știrbă. Un zâmbet irezistibil. Pentru a-și manifesta încântarea, își duse pumnul la gură și începu să gângurească melodios.

Ken se întoarse spre Jamie, râzând. Cu ochii strălucitori, cu fața zâmbitoare, radia pur și simplu de bucurie. Numai grație zâmbetului unui copil. «Zâmbetul copilului meu. » se gândi Jamie.

Se simți cuprinsă din creștet până-n tălpi de un val de căldură. În acest pas în doi, în acest tangou al iubirii, bărbatul vede în femeie o tovarășă pentru toată viața și pe mama copiilor săi, în timp ce femeia se simte atrasă de bărbatul care o poate ocroti cel mai bine, pe ea și pe copii săi.

Simți brusc dorința de a-i spune adevărul lui Ken. Să-i dezvăluie că e mamă și că mai poate fi.

Că avea acea calitate anume care putea face din ea o bună mamă.

– Fetița asta e tare dulce! exclamă Ken.

– Într-adevăr, e adorabilă.

Jamie strălucea de plăcere auzindu-l vorbind astfel.

– Mama spune că bebelușii drăguți se fac mai ușor acceptați.

Ken începu să râdă, apoi întrebă pe un ton grav:

– Îți dorești copii, Jamie?

– Vreo zece!

Răspunsese cu atâta entuziasm încât îl făcu să zâmbească.

– Ai să fii o mamă bună.

– Crezi?

– Sunt sigur. Ai toate calitățile: dragostea familiei, voința de a face bine lucrurile, curajul și sârguința în muncă, simțul responsabilității. Ai și să te ocupi de copii și să-i ferești de greutăți.

Câte complimente! Jamie se simțea foarte mișcată de această înșiruire de merite.

– În schimb, habar n-am să fac o rochie sau prăjituri, așa cum face mama.

– Important e ca fiecare dintre noi să dea un sens vieții sale, să se simtă împlinit și fericit.

– Asta și caut, Ken.

– Știu, Jamie. Și eu la fel.

Se uita la ea cu ochii lui negri, profunzi ca o apă adâncă în care să te pierzi. În colțul ochilor, putea fi zărite mici riduri care-i aminteau lui Jamie de chipul tatălui ei, brăzdat de soare și de vânt.

Se simți cuprinsă de dorința de a-i împărtăși lui Ken dorințele ei cele mai ascunse și speranțele cele mai nebunești. Asta pentru că era în prezența unui bărbat excepțional, un bărbat capabil să înțeleagă inima unei femei.

Dar Glenna era la masa de alături. Iar Jamie nu voia să se destăinuiască în prezența ei.

– Trebuie să plec, spuse ea. Mama mă așteaptă.

Ken își consultă ceasul.

– Îmi pare rău că ai pierdut atâta timp din cauza mea… și pentru că am fost încă o dată indiscret.

Luă nota de plată și se pregăti să se ridice.

– Pot să te conduc la mașină?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă duc la toaletă. Ken, îmi dai voie să încerc s-o dresez pe Rosie?

Ezită puțin, apoi încuviință.

– Dacă vrei neapărat. Dar fii foarte atentă.

– Nu-ți face griji, sunt întotdeauna foarte atentă cu animalele.

Privindu-l cum se îndreaptă spre casă, își spuse că ar face bine să fie atentă și cu acest bărbat excepțional. Aproape că reușise s-o facă să uite de planul ei. Dar oare nu-i promisese că va renunța?

Va trebui să rezolve cât mai repede dilema în care se găsea. Își va urma oare dorința de a deveni cowboy sau se va mulțumi cu situația actuală și se va ocupa mai mult de Hettie? Ce va alege: să fie ea însăși sau să fie mamă?

Dar dacă nu era nici o contradicție între cele două variante? Oare nu era Ken liantul între aceste două fațete ale personalității sale?

Era atât de diferit de Henry! Cu soțul ei, Jamie nu comunicase niciodată. De la început, el conducea, iar ea accepta să se lase condusă. O luase în brațe și o prinsese în vârtejul unui vals magic pe care-l credea fără sfârșit.

Îl privi pe Ken până când acesta ajunse la camionetă. Cu gulerul hainei ridicat, Ken se îndrepta cu un pas rapid spre mașină, dus de vântul rece de februarie. În districtul Panhandle, se spune că, dacă vântul e atât de rece în februarie, era pentru că nimic nu-l oprea din cursa sa de la polul nord, în afară de întinderile de pășune care se întindeau la nesfârșit.

Numai bărbații robuști și curajoși puteau să exploateze o fermă în acest ținut. Iar Jamie dorea să-l ajute pe Ken să câștige acest pariu, fără să repete greșelile pe care le făcuse ea în trecut…

Ken și cu ea schițaseră o mișcare de pas în doi. Dar, de data asta, nu se va mai lăsa condusă orbește.

Capitolul 6

Pentru a nu știu câta oară, Jamie deschise ușa din spate și privi în noaptea rece de iarnă. În bucătărie, bărbații luau masa în liniște. Ea nu putea să mănânce. Ken nu se întorsese încă, iar ea trecea în revistă în minte toate accidentele care i s-ar fi putut întâmpla.

– Patronul n-o să mai întârzie, domnișoară, spuse Charley timid. Se întoarce adesea ultimul.

Jamie se așeză din nou pe scaun și-i zâmbi lui Charley, care se înroși până la urechi.

– Așa e, Charley. Dar într-un asemenea caz, îl anunță pe unul dintre voi.

Ken se întorcea adesea după muncitori. Spunea însă întotdeauna unde este. În ultima vreme, muncea mult atât afară, cât și la birou. Câteodată, târziu în noapte, Jamie îl vedea de la fereastra camerei sale lucrând aplecat asupra mesei sale.

De la discuția pe care o avuseseră la restaurant cu câteva săptămâni în urmă, se străduia să nu-și facă griji pentru el. Ar fi vrut să-i spună să nu se mai chinuie atâta, să nu mai pună totul la inimă, dar știa că era în zadar.

– L-am văzut pe patron în după-amiaza asta, precizează Josh. Ne-a dus, pe mine și pe Kit, să-i dăm o mână de ajutor lui Purdy la repararea motorului eolian al pășunii dinspre vest, în timp ce el se va ocupa de gardul dinspre nord. Diavolița, cum îi spune, l-a demolat iar.

Angajații și Ken își petreceau mare parte din timp cu repararea stricăciunilor provocate de către Brahman. Din când în când, Ken spunea că va scăpa de ea, dar nu făcuse nimic pentru a-și duce planul la îndeplinire.

– Dacă nu se întoarce până terminăm de mâncat, eu și cu Josh o să ne ducem după el, declară Purdy.

Jamie știa că angajații erau la fel de îngrijorați ca și ea. Dar mai știa și că nu vor pleca atât de repede după el. Ar fi fost o dovadă de neîncredere în el. Ca și cum l-ar fi considerat incapabil să se descurce singur. Nici ea nu mai reacționa ca o femeie.

– Mulțumesc, Purdy, spuse ea.

În mod ciudat, Jamie se simțea acum mai în largul ei alături de angajați decât de Ken. Se acceptaseră

reciproc. Purdy o trata ca pe fiica lui, Charley făcea pe cavalerul, mereu la dispoziția ei. Cât despre Josh și Kit, dacă la început intraseră la bănuieli, acum se comportau de parcă i-ar fi fost frați mai mari. Bănuia că fuseseră mustrați de către Ken. Pe de o parte, se simțea ușurată, dar pe de altă parte dorea ca ei să nu-și închipuie cine știe ce despre relațiile dintre ea și Ken.

Auzi un zgomot ușor la ușa de la intrare. Peste câteva clipe, Ken se ivi în pragul ușii. Jamie răsuflă ușurată.

– Ah! în sfârșit!

Cu fața trasă, părea epuizat.

– Îmi pare rău pentru întârziere, declară el așezându-se.

Chiar dacă voia să-i reproșeze că muncește prea mult, Jamie se abținu totuși. Nu era momentul, mai ales în prezența angajaților. Îi făcu reproșuri indirecte, ca și cum ar fi dorit să-l facă să plătească pentru ceasurile cât a stat neliniștită în așteptarea lui.

– Nu-i nimic, mâncarea nu s-a răcit încă. Dar brioșele sunt reci și, dacă le pun în cuptor să se încălzească, se vor usca.

Îi păru rău imediat pentru această ieșire neinspirată, foarte departe de felul în care ar fi vrut să-l trateze.

– Nu te deranja pentru mine, îi replică acesta, nu prea mi-e foame.

– Nu mă deranjează deloc, zise ea pe un ton sec.

Ken îi aruncă o privire rece, apoi nu se mai uită la ea. Din ce în ce mai furioasă pe ea însăși, Jamie spuse:

– Un cowboy căruia să nu-i fie foame după o zi de muncă, iată ceva nou…

– Ei bine, se mai întâmplă. Am să-mi iau mai târziu ceva de rontăit.

Spunând acestea, se ridică și ieși fără s-o privească. Îl văzu cum se îndepărtează încet și i se păru că merge ca un om care se poate prăbuși în orice moment.

Jamie se întoarse spre oamenii din bucătărie. Aceștia serveau compotul de mere și păreau jenați.

– Se întâmplă ceva, spuse ea. Aș vrea să știu despre ce e vorba.

– În locul dumneavoastră, declară Purdy, fără a-și ridica privirea, n-aș vrea să știu.

Jamie nu mai insistă. Din partea lui Purdy, acest mesaj era plin de semnificații. Oare ce se întâmplase? La multă vreme după plecarea muncitorilor, în timp ce făcea ordine în bucătărie, tot încerca să afle ce ascundea incidentul din acea seară. După ce va termina treaba la bucătărie, își va găsi de lucru prin casă sub pretextul că are de spălat niște rufe. Ken va

apărea într-un moment sau altul, nu putea să stea cu stomacul gol până a doua zi. Se va îmbolnăvi. Ce-ar fi dacă i-ar duce ceva de mâncare în cameră? Nu, era imposibil, după ceea ce se întâmplase între ei.

La ora zece, deoarece Ken tot nu-și făcuse apariția, Jamie se îndreptă fără zgomot spre ușa dormitorului său. Avea în brațe o lenjerie murdară.

În clipa în care trecea prin fața camerei lui Ken, ușa din fundul holului se deschise, iar el ieși din baie, în blugi, cu bustul gol și părul ud. Se opri brusc.

– Voiam să spăl câteva prosoape, declară Jamie, stânjenită.

În semiîntuneric, părea și mai impunător. Semăna cu o statuie cioplită în stâncă, nemișcat, solid, sever. Din ochii săi parcă țâșneau scântei.

– Ken, ce s-a întâmplat?

Prea puțin îi păsa că era indiscretă cu întrebarea asta. Trebuia să-l ajute. Voia să-l ajute, să nu-și piardă încrederea în el însuși și să renunțe.

– Du-te la culcare, Jamie, spuse el cu o voce obosită.

Nu se dădu la o parte.

– Nu, spune-mi ce se întâmplă.

Văzu atunci tot ceea ce întunericul ascunsese. Pe o parte a toracelui lui Ken era o imensă plagă, un hematom violaceu, mare cât mâna.

– Ești rănit! strigă Jamie.

Se duse repede la el. Cu o grimasă de durere, ridică mâna pentru a o împiedica să se aproprie. Nu în seara asta… Era atât de obosit, se săturase de tot, suferea, nu suporta să fie atins.

– Nu-i nimic, spuse el, totul e în regulă.

– Lasă-mă să mă uit!

Punând lenjeria deoparte, îi ridică umărul să vadă cât de gravă era rana.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a…

Întrebarea era inutilă. Se vedea foarte clar urma lăsată de o copită care intrase adânc în piele. Ken căzuse de pe cal și fusese călcat în picioare.

– Din fericire, rana nu e deschisă, comentă Jamie. Trebuie să te doară îngrozitor.

Îl privi plină de compasiune. Întoarse privirea. N-avea nevoie de mila ei. Nu o merita.

– Am stat o oră în apă caldă. Mi-a făcut bine. Acum, aș vrea să rămân singur…

– Trebuie să ai grijă de rană. Sunt sigură că ai și niște coaste rupte.

– Nu, e o simplă contuzie.

Un zâmbet forțat și ironic îi apăru pentru o clipă pe buze.

– Stai liniștită, nu mi s-a perforat plămânul, adăugă el.

– Sper… Unde te-ai mai lovit?

– Te liniștește dacă-ți spun că nu mai am alte răni?

Din vârful degetelor, Jamie încercă să vadă unde mai era rănit. Un frison trecu prin corpul lui Ken, de parcă ar fi fost un animal rănit.

– Chiar nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nu prea.

Cu blândețe, continua să-l examineze. Ken își dădu seama că atingerea era mai puțin dureroasă decât se temuse, dar nici plăcută nu era. Își ținu răsuflarea, ceea ce îl făcu să aibă un spasm. Se ținu cu mâinile de ușă și lăsă să-i scape o înjurătură.

– De ce nu vrei să-mi spui? insistă Jamie.

Ken strânse din dinți.

– Pentru că nu-mi face plăcere să aud comentarii despre felul în care ar fi trebuit să acționez în privința blestematei ăleia de iepe Brahman pentru a evita accidentul. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să rămân singur.

Jamie îl privi drept în ochi și spuse:

– Rănit în orgoliu, nu-i așa? Stai liniștit, n-a murit nimeni din asta. Bine, nici nu se pune problema să te duci să faci o radiografie la Borger.

– Iar eu presupun că nici nu se pune problema să accepți să mă lași în pace, nu?

– Într-adevăr. Du-te și întinde-te pe pat. Mă duc să văd ce medicamente găsesc prin casă pentru a te ajuta.

Ken nu protestă. La ce i-ar fi servit? Jamie ar fi afirmat că știe să se poarte cu un cowboy și o arăta. Încet, se așeză cu mare greutate pe pat și așteptă, cu ochii fixați în tavan.

Niciodată în viața lui nu se simțise atât de deprimat. Nu numai din cauza căzăturii din acea după-amiază. De o lună și jumătate, greutățile și eșecurile se acumulau. În zadar reparau Josh și Kit cât mai bine cu putință clădirile, era evident că trebuie refăcut în întregime acoperișul grajdului. Vechiul motor eolian pe care Purdy și Charley încercau să-l mențină în stare de funcționare avea nevoie de o revizie completă. În numele tradiției, Bud refuzase întotdeauna să modernizeze echipamentul, dar la fermă nu erau pompe de apă. Acum nu se mai putea fără ele. Era o investiție care trebuia făcută.

Și apoi, mai trebuia făcut și inventarul șeptelului. După Purdy și Charley, numărul vacilor era cu cel puțin 10% mai mic decât numărul estimat. Ken nu-și putea permite să piardă nici un vițel la vară. Nu putea

deci nici să scape de blestemata aia de Brahman care urma să fete peste câteva săptămâni.

Pățania asta cu Diavolița venea după săptămâni de întrebări, de îndoieli, de descurajare. În astfel de momente, viața la fermă i se părea insuportabilă și se întreba dacă toate acestea merită atâta osteneală. Ajunsese să regrete că-și legase viața de domeniul Blue Creek.

Jamie intră ținând în mână o cutie plină cu tuburi și cu flacoane, dar și cu pansament. Punând-o pe noptieră, se așează pe marginea patului. Se uită cu multă atenție la indicațiile scrise pe ambalajele medicamentelor. Lampa de pe noptieră dădea părului lui Jamie reflexe de văpaie care îl înfierbântau pe Ken, deja profund tulburat de prezența tinerei femei în camera lui, atât de aproape.

În același timp, această prezență îl agasa. Nu dorea deloc ca Jamie să asiste la spectacolul pe care-l oferea un cowboy decăzut și blazat pe care-l da în clipa aceea, incapabil să se miște, lăsat în voia ei. Această situație nu făcea decât s-o îndepărteze de el, cu atât mai mult cu cât, de câteva săptămâni, o simțea rece și distantă.

Totuși, în seara aceea părea grijulie, săritoare, protectoare.

– Relaxează-te, spuse ea, cu mâna așezată pe brațul lui Ken. Ai luat deja? întrebă ea, arătându-i un tub cu comprimate antiinflamatorii.

– Am luat când m-am întors.

– Mai ia una!

Îi întinse paharul cu apă și îl ajută să se ridice într-un cot. Apoi, luă puțină cremă în mână și o întinse încet pe rană. Ken avu mai întâi o senzație plăcută de prospețime și de ușurare, iar apoi simți cum îi arde pielea.

– O, Doamne! Ce e în crema aceea?

– O alifie pentru contracturile musculare. Mentolul dă această senzație de căldură.

Jamie îi masa ușor pielea vătămată. Iritația începuse să se oprească sub influența medicamentului. Ken începea să se destindă și să se simtă mai bine.

– Așa deci, iapa aceea buclucașă a început iar să facă după cum o taie capul? întrebă ea.

– Vrei să spui că face în continuare la fel. Nu numai că se duce în băltoacă, dar mai ia cu ea și din junci, care nu prea știu să mai iasă de acolo. Trebuie neapărat să împrejmuiesc această băltoacă. Din păcate, suntem în întârziere cu multe alte lucruri, mult mai urgente. Și apoi, nu-mi convine deloc faptul că trebuie să investesc în asta. Oricum, ai avut

dreptate: am văzut urme de coioți și de pume prin zonă. Fără a mai pune la socoteală perioada de fătare care se apropie…

– Dacă această iapă este singura care vrea să se ducă în acea băltoacă, de ce să nu fie închisă într-un loc împrejmuit până la primăvară? Juncile nu se vor mai duce singure.

– Aș vrea totuși s-o dresez.

Ken își duse mâna la ochi.

– Ar fi în stare să ucidă toate celelalte animale.

Cum Jamie râse ușor, se ridică într-o rână pentru a se uita la ea. Genele lungi îi ascundeau privirea. Atingerea lor pe piele era pesemne la fel de plăcută precum e atingerea mătăsii. Nu i se păruse niciodată atât de feminină și de atrăgătoare.

– Întoarce-te, spuse ea. Am să-ți dau cu niște cremă pe spate, înainte de a-ți pune acest bandaj în jurul pieptului.

Ken se supuse, surprins să constate că durerea dintre coaste nu mai e atât de mare. Cu fața spre pernă, se lăsă în seama ei pentru a fi îngrijit. Tratamentul îi ușura nu numai trupul, ci și corpul

– Vai! strigă Jamie. Ai vânătăi și pe aici.

– Știu!

– Ken, n-aș vrea să mă amestec în treburile altuia, dar cum s-a întâmplat?

Atingerile erau din ce în ce mai suave, ca pentru a pansa rana pe care o crease orgoliul.

– Promit că n-am să te critic.

Legănat de această voce blândă, Ken suspină. La urma urmei, de ce nu i-ar povesti pățania…

– Iapa coborâse în băltoacă, iar după ea venise și o juncă. Am reușit s-o scot pe aceasta din urmă fără nici o problemă, dar iapa nu voia să iasă în ruptul capului. Ba mai mult, se îndrepta spre cei câțiva pruni sălbatici din mijloc. Știam că, dacă va reuși să se ascundă acolo, nu voi mai putea s-o scot. Aș fi putut s-o las să facă ce vrea, deoarece celălalt animal era în afara oricărui pericol, dar n-am suportat ideea că mă sfidează. Atunci…

– Atunci?

Ken își înfundă și mai mult fața în pernă. Vocea sa se auzi foarte încet.

– Atunci, am aruncat lasoul… Fără să mă gândesc. Eram foarte furios. Numai că asta a scos-o și pe ea din minți și s-a ridicat pe picioarele din față. În momentul în care ajunsese la înălțimea mea, am luat-o la galop cu Gringo, dar lasoul a trecut pe sub burtă și s-a prins de una din copite…

– O, Doamne! suspină Jamie.

– Ghicești continuarea: s-a revoltat și…

Jamie nu-l mai asculta. Își imagina scena: calul se ridicase pe picioarele din spate, Ken azvârlit din șa, agățat de oblânc, iapa trăgând ca o turbată de coardă pentru a scăpa. Nu de puține ori în timpul unui rodeo văzuse tineri concurenți neexperimentați într-o astfel de situație critică. Asta îi făcea întotdeauna să râdă pe cowboyii experimentați. Poate că își exorcizau în acest fel propria teamă de a se găsi într-o bună zi într-o situație similară.

– Și ai căzut.

– Grămadă, pe spate. Am văzut niște copite care loveau pe deasupra capului meu. M-am dat la o parte rostogolindu-mă și Gringo m-a atins cu una din copitele din spate în timp ce se retrăgea.

– Ai avut noroc. Dacă te-ar fi atins cu copitele din față…

Jamie tăcu o perioadă de timp. După care, reluă:

– Ce s-a întâmplat apoi cu iapa și cu Gringo?

– Calul, pe jumătate împiedicat, era din ce în ce mai agitat. Nu aveam nici o șansă pentru a mă urca din nou în șa fără să fiu ucis. Atunci… am tăiat lasoul.

Slavă cerului, se gândea el, că Jamie nu-i poate vedea fața. Știa prea bine ce rușine reprezintă pentru un cowboy tăierea lasoului. Era un eșec, o înfrângere

care-i arăta incompetența. Va izbucni în mod sigur în râs… În loc de asta, Jamie declară pe un ton ușor voalat:

– Extremitatea lasoului era, așadar, legată de șa.

Surprins, Ken ridică ușor capul de pe pernă:

– Da, așa m-a învățat Bud să lucrez.

– Înțeleg… Unchiul dumneata ținea foarte mult la tradiții. Asta e o veche tehnică pe care cowboyii o mai folosesc și acum la întrecerile de rodeo, pentru a impresiona publicul. Dar la o fermă, această metodă are nevoie de condiții bune, un teren plat, un cal experimentat, animale liniștite. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, trebuie procedat altfel. E prea riscant și, în caz de probleme, se ajunge la catastrofă.

– Cum s-a întâmplat astăzi.

– Ken… Nu e nimic rușinos în faptul că ai fost aruncat din șa sau că nu ai putut ține o turmă laolaltă. Asta se întâmplă și celor mai buni cowboy. Într-o zi, tatăl meu a fost târât de un animal pe mai bine de cincizeci de metri, lasoul fiind înfășurat în jurul gleznei. Era furios.

– Îmi închipui!

Ken își întoarse capul într-o parte. Se simțea mai bine de când îi povestise ce i se întâmplase lui Jamie. I se părea că reușise să recreeze momentele de

intimitate pe care le trăiseră împreună la restaurantul din Borger. Amândoi se arătaseră într-o lumină care-i apropiase mai mult decât ar fi făcut-o o relație fizică. Știa că nu se înșală în privința lui Jamie: va fi o mamă foarte bună, deoarece avea sensibilitatea și tăria de caracter necesare.

– Cred că am să transform iapa asta în carne de fript, reluă el.

– Nimic nu te poate ajuta să-ți refaci moralul mai bine decât mirosul de frigărui…

Râseră din toată inima. Brusc, Ken se schimonosi de durere.

– Au! Mă dor coastele!

– Dor oricum mai puțin decât amintirile.

– Revii foarte des asupra trecutului, Jamie.

– Pentru a regăsi momentele plăcute.

– Petrecute alături de tatăl tău, presupun? Era un cowboy pe cinste, nu?

– Cel mai bun dintre toți.

Ken se întrebă dacă va avea și el într-o zi calitățile care să-i permită să se bucure de atâta iubire și respect.

Această fidelitate față de amintirea tatălui său îl mișca profund la Jamie, din ziua în care venise la

fermă cu acea pălărie pe cap, pălărie care simboliza toată iubirea pe care i-o purta.

– Jamie, o să-mi povestești cândva ce s-a întâmplat între tine și tatăl tău?

– Poate… se poate sta de vorbă cu dumneata, după câte văd.

– La ce te raportezi când spui asta? La ceilalți bărbați?

– Nu, la ceilalți cowboy.

Ken își ținu răsuflarea. Așa deci, în pofida pățaniei din ajun, Jamie avea în continuare încredere în el. Era, de bună seamă, diferit de bărbații pe care-i cunoscuse până atunci. Îi plăcea să discute despre lucruri în profunzime. Iar asta nu o putea face cu angajații săi. Nu erau prea vorbăreți și considerau că nu fuseseră angajați pentru a vorbi. Simțea că Jamie vrea să-l ajute, așa cum dorea să facă și el pentru ea.

În clipa aceea înțelese că că nu trebuia să încerce să-i demonstreze – nici să-și demonstreze – că va deveni un cowboy la fel de bun ca James Dunn sau Bud Hamilton. Niciodată nu va fi asemenea lor. Trebuia să fie el însuși. Din clipa în care părinții săi îl părăsiseră, la vârsta de șapte ani, simțea un imens gol în el. Convins că nu le merita dragostea, se agățase aproape cu disperare de tandrețea ursuză a unchiului

său. Dar asta nu-i fusese de ajuns. Prietenia lui Jamie îi va permite să-și recâștige încrederea în el însuși.

– În loc să tai iapa, o poți vinde la un preț foarte bun. Cu banii luați, poți cumpăra un alt animal pe punctul de a făta. Nu vei ieși în pierdere.

– M-am gândit și eu la asta, spuse Ken cu o seninătate care-l surprinse și pe el, dar aș avea impresia unui soi de renegare. M-am gândit s-o mai țin puțin. Sunt la fel de încăpățânat ca și ea.

– Dumneata ești proprietarul! spuse Jamie pe un ton glumeț. Bine, acum, stai într-o parte pentru că vreau să-ți bandajez bustul.

– Știi, Jamie, îmi place mult să stau de vorbă cu tine.

– Și mie. Mi-a fost teamă că… vei renunța.

– Am fost pe-aproape… Dar acum, nu se mai pune o astfel de problemă.

– Cu atât mai bine… Gata, am terminat.

Ken se prăbuși cu capul pe pernă.

– Mulțumesc pentru îngrijiri, Jamie.

Aceasta părăsi camera nu peste mult timp.

Capitolul 7

Jamie străbătea bucătăria în lung și-n lat, oprindu-se din timp în timp pentru a se uita pe ușă sau pe fereastră. De-abia trecuse de ora trei și era întuneric beznă. Unul din acele viscole groaznice se abătuse asupra ținutului, așa cum se întâmplă adesea în regiunea Panhandle. Pe un asemenea vânt rece însoțit de ninsoare, vitele aproape că nu mai puteau respira. Viței nou-născuți mureau de frig. În plus, oamenii riscau să se rătăcească.

Aștepta întoarcerea lui Ken și a celor patru cowboy. După ce pregătise cafeaua, îi telefonase de trei ori mamei sale, ascultase radioul, nu mai știa ce să facă. Devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Nu era făcută pentru rolul de femeie așteptând întoarcerea oamenilor, neputându-i ajuta decât servindu-le o cafea fierbinte.

Cu atât mai mult cu cât știa cât de periculos e un astfel de viscol. Era neliniștită mai ales pentru Ken. Dacă, în trecut, lucrase la Blue Creek, o făcuse numai pe perioada verii. Vântul acesta cu viscol era ceva nou pentru el.

Stând în fața ferestrei, cu brațele încrucișate, cu privirea scrutând peisajul de afară, rememoră ce i se întâmplase în ultimele săptămâni. De la accidentul pe care-l suferise Ken, relația dintre ei se complicase serios. Nu mai puteau să-și ascundă atracția reciprocă pe care o simțeau unul pentru celălalt. Dar ceva îi separa, ca o barieră de netrecut.

Jamie nu prea înțelegea ce i se întâmplă. Oare nu-i fusese de-ajuns eșecul pe care-l avusese cu Henry?

Pentru a nu cădea pradă farmecului lui Ken, Jamie stătea cât mai departe de el și aborda numai subiecte fără implicare personală. Seara, așezați la masă, își povesteau evenimentele zilei. Aprecia aceste clipe în care putea să-i împărtășească din experiența ei..

Zări o siluetă în decorul de afară. Un bărbat călare… Jamie își puse haina pe ea, își luă mănușile, își puse căciula pe cap și se duse repede să deschidă ușa din spate.

În acea după-amiază, legase o coardă de balustrada peronului. Își legă extremitatea liberă în jurul taliei și

începu să coboare scările. Viscolul îi biciuia fața, aproape orbind-o. Dar nu scăpa din ochi forma care se îndrepta spre casă.

Era Ken. Suspină de ușurare.

Când o zări, îi strigă:

– Jamie! Ai înnebunit? Întoarce-te în casă!

– M-am legat cu o coardă.

Se apropie și îl prinse pe Gringo de hățuri. Pe vântul acela, chiar și calului îi era greu să-și mențină echilibrul.

– Unde sunt oamenii? întrebă ea.

– Sper că s-au refugiat la ferma familiei Shelton. Erau pe-aproape când a început viscolul.

Datorită vântului puternic, Jamie auzea cu mare greutate vocea lui Ken.

Își acoperise gura și nasul cu un fular plin de gheață. Își îndesase căciula pe ochi, își ridicase gulerul și părea înghețat, epuizat și, mai ales, teribil de îngrijorat – din pricina angajaților săi, a vitelor și a fermei. Un vânt atât de rece însoțit de zăpadă putea însemna năruirea tuturor speranțelor sale.

– Vino! Să intrăm repede înăuntru!

– Nu, trebuie să mă întorc. Am găsit-o, în sfârșit, pe Bessie, care stătea să fete și pe care o caut de azi-dimineață.

– A fătat între timp?

– Nu, a intrat în travaliu.

Jamie înțelese imediat care era problema. Fie nașterea întârziase prea mult, fie vițelul era prea mare. Asta dacă nu cumva murise în pântecele mamei sale. Orice era posibil. Iar vremea proastă nu-i ajuta deloc.

– Unde e acum?

– Am reușit s-o duc în grajd. Am venit după ajutorul tău, Jamie. Nu pot face nimic fără tine.

– Vin imediat. Du-l pe Gringo la adăpost, iau niște lucruri și te prind din urmă.

După zece minute, ajunse la grajd și-l găsi pe Ken aplecat asupra viticii în travaliu. Animalul părea îngrozit. Se întindea, se ridica, apoi se culca din nou, căutând să-și găsească poziția cea mai bună pentru a făta. Mugea într-una, de teamă și de durere în același timp.

– E bine, draga mea, spuse cu blândețe Jamie, cu mâna întinsă spre vacă. Totul o să fie bine.

Încetișor, se apropiară de animal, încercând s-o liniștească, fie vorbindu-i, fie prin gesturi. Apoi o așezară în picioare, rezemată de un perete subțire de lemn. Aplecați asupra animalului, încercau să vadă cam în cât timp va făta. Fețele lor aproape că se atingeau, iar respirația li se contopea în aerul rece al grajdului.

– Zăresc o copită, declară Jamie. Numai una, din păcate. Trebuie s-o căutăm și pe cealaltă. Ai un forceps?

Fără să mai aștepte să i se răspundă, își scoase vesta șI cămașa pe sub care purta o jiletcă. Suflecându-și mânecile, se spălă pe mâini cu apă și săpun într-o chiuvetă de prin preajmă. Apa rece îi dădu fiori.

În clipa în care se întorcea, surprinse în privirea lui Ken o sclipire ciudată. Era, fără îndoială, surprins s-o vadă că preia frâiele operațiunii. Apoi își aminti că nu purta mai niciodată sutien. Hainele ample pe care le purta îi ascundeau formele. Dar acum, conturul pieptului ieșea în evidență prin vesta pe care-o purta.

Îl privi în ochi. Ei bine, da, era femeie…

Ken își scoase și el haina.

– Ce pot face? întrebă el.

– Spală bine forcepsul, e mai bine să luăm toate măsurile pentru a evita o infecție. Merge? Foarte bine, acum înfășoară talpa piciorului cu un lanț, așa! Perfect. Nu, nu trage atât de tare…

Jamie știa cât de priceput trebuie să fii într-o asemenea situație pentru a nu răni nici mama, nici puiul. Depărtându-se puțin, pentru cazul în care vițica s-ar enerva, împinse copita legată în interiorul pântecelor animalului. Apoi trase celălalt membru, îl scoase și-l legă de un lanț. Capul vițelului era acum

așezat cum trebuie între cele două picioare, gata să iasă afară. Nu le mai rămânea decât să aștepte contracțiile mamei.

Timpul trecea. Eforturile viticii de a făta rămâneau fără rezultat: vițelul nu se mișca.

– Să trag puțin de lanțuri? întrebă Ken.

– Să așteptăm următoarea contracție. Să tragi puțin.

Ținând cu fermitate lanțul în mână, Ken se execută, dar fără rezultat. Animalul părea epuizat. Neliniștea puse stăpânire pe Jamie: vițelul era fără îndoială prea mare. Risca să moară sufocat înainte de a se naște.

– Trebuie salvat, spuse ea în șoaptă.

– Să trag mai tare?

– Da, dar fii atent să nu rănești vaca.

Jamie îl auzise adesea pe tatăl ei spunând că vaca trebuie cruțată. Totuși, în clipa aceea, reacția ei era mai degrabă cea a unei femei decât a unui fermier. Ca și a unei mame… În starea în care se afla, vaca era la fel de fragilă și de vulnerabilă ca un bebeluș – ca bebelușul ei, ca micuța Hettie. Iar Jamie se simțea la fel de responsabilă pentru viața vacii și a puiului ei, așa cum se simțea responsabilă pentru fiica ei. Voia neapărat să-i salveze.

– Jamie…

Ken părea foarte neliniștit.

– Trebuie să provocăm nașterea. Contracțiile sunt din ce în ce mai rare, vițelul nu ne ajută.

– O să meargă.

– Crezi? Mă tem că nu. Dacă puiul a murit…

– Nu! urlă Jamie.

Întorcându-se spre Ken, îl fulgeră cu privirea. Niciodată nu renunțase înainte de a-și pierde ultima speranță. Să operezi un animal pentru a extrage fătul mort din pântecele său i se părea o încercare de nesuportat.

– Las-o pe Bessie să facă ce are de făcut. Mulțumește-te să o ajuți.

– Asta și fac, Jamie. Dar vezi bine că nu servește la nimic: vițelul nu mișcă, iar mama e epuizată. Bud…

– Știu, și tatăl meu ar fi tras cu toată puterea. Aceasta e reacția pe care o are un bărbat. Se vede că nu știți ce înseamnă să aduci un copil pe lume. Cunosc o mulțime de fermieri care își lasă animalele să se descurce singure în mijlocul pășunii, iar dacă vaca moare cu vițelul în burtă sau pe jumătate ieșit, cu atât mai rău pentru ea. Oricum, nu era o bună reproducătoare. Asta e legea junglei. Așa vrei să procedezi?

– Nu, Jamie.

– În cazul acesta, dă-le o șansă.

Mai trecu puțin timp. Bessie gemea în continuare și, în rarele momente în care era liniște, își simțea

inima bătând cu putere. În cele din urmă, se înțeleseră din priviri că e mai bine să scoată vițelul din burta vacii cu toată forța. În clipa în care trupul acela mic poposi pe paie, lui Jamie i se puse un nod în gât. Se așeză lângă el și încercă prin toate mijloacele să-l aducă la viață. Își introduse un deget în gura lui, apoi încercă să-l facă să-și vină în simțiri apăsând cu mâna toracele. Totul fu în zadar.

Ken se întoarse cu spatele și făcu câțiva pași înapoi. Cu o energie pe care numai disperarea ți-o poate da, îl scuturâ cu toată forța, înainte de a-i da drumul, resemnată în cele din urmă. Bessie întoarse capul spre puiul ei și începu să-l adulmece.

– Nu! strigă Jamie, dând-o la o parte. Nu te lega de el.

– Las-o în pace! spuse Ken printre dinți. Lasă-i în pace pe amândoi.

Stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns, tânăra femeie închise ochii. Asta era viața la o fermă: viață, moarte, o luptă continuă. Fremătă. Acum, după trecerea prin această încercare, frigul punea stăpânire pe corpul și pe inima ei. Ken îi puse vesta pe umeri.

– Dă-mi o găleată, spuse Jamie. Are ugerul plin de lapte.

– E mai bine să n-o mulgi, laptele va pieri de la sine.

– Totuși, n-o putem lăsa să sufere!

– Bine, am să mă ocup eu de asta.

Luând-o pe Jamie de umeri, Ken o făcu să se răsucească pe picioare și o conduse spre ieșirea din grajd.

– Du-te în casă. Termin ce mai am de făcut și vin și eu.

Nelăsând-o inima să lase așa vaca, Jamie deschise gura pentru a protesta. Ken o făcu să înțeleagă că nu mai are nici un rost să insiste.

Fugi alergând prin zăpadă. Cum intră în camera ei, se dezbrăcă. Apoi se duse repe să-și facă un duș. Lăsă apa să curgă mult timp și cu putere. Trebuia să se spele de acel eșec, de eșecul pe care-l avusese în fața lui Ken, care nu-și putea permite să piardă nici un animal, față de ea însăși, responsabilă de moartea acelui vițel. În loc să se comporte ca un fermier, se lăsase condusă de reacțiile de femeie și de mamă. Imaginea vacii mugind deasupra corpului puiului ei o va bântui mult timp de-acum încolo.

Ce putea face acum? Să nu mai lucreze la o fermă? Să părăsească Blue Creek, să se întoarcă la mama ei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum n-ar fi afectat-o acest eșec?

„ Trebuie să te accepți așa cum ești“, spusese Ken.

Știa ce dorea să fie: o mamă bună, un bun fermier. Nu prea avea o idee clară despre ceea ce era în realitate. Nu se putea accepta așa cum se simțea în acea clipă…

Brusc, opri apa, se șterse repede, își puse o pereche de pantaloni și o cămașă pe ea și, cu părul ud dădu buzna la telefon. Nu mai putea aștepta momentul de singurătate al serii pentru a-și suna mama. Trebuia să vorbească cu Hettie, să creeze legătura cotidiană cu fiica ei, să simtă că fiica ei are nevoie de ea, tot așa cum avea și ea.

În fața ușii, trase cu urechea. În afară de radio, pe care uitase să-l oprească, nu se auzea nimic. În bucătărie îl găsi totuși pe Ken, așezat la masă cu o ceașcă de cafea în față.

Făcuse și el un duș și, după toate aparențele, o aștepta. Jamie rămase pironită locului. Dacă exista cineva pe care voia să-l evite, era tocmai el. Era un obstacol între ea și fiica ei, de care numai telefonul din capătul culoarului o despărțea.

– Jamie…, făcu Ken.

– Vreau să dau un telefon, spuse ea scurt. Pot să mă duc în biroul tău?

Ken puse ceașca pe masă.

– Nu din cauza ta a murit vițelul. Oricum, n-ar fi supraviețuit.

Jamie se îndrepta spre ușa de la bucătărie care dădea spre culoar. Când trecu prin fața lui, Ken o prinse de braț.

– Nu e vina ta. Ai făcut tot ce-ai putut.

Tânăra se eliberă din strânsoare.

– Dacă aș fi făcut tot ce-aș fi putut, acum vițelul ar fi fost în viață. Dă-mi voie să trec, te rog.

O privi cu un aer trist, după care spuse:

– Dansează cu mine, Jamie.

– Poftim?

– Dansează cu mine, repetă el, arătând spre radioul deschis.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu.

Ken o luă în brațe. La început încordată și recalcitrantă, Jamie se lăsă până la urmă în voia muzicii.

– De ce vrei să dansezi?

– Pentru a te ține puțin în brațe.

O strânse ușor la piept, apoi își lipi obrazul de părul acela sălbatic. Jamie luptă puțin pentru a nu ceda, pentru a nu se lăsa dusă de val, dar sfârși prin a capitula.

Nevoia de a comunica cu fetița ei dispărea în spatele legăturii puternice care exista între ea și Ken.

Se mișcau agale, în ritmul unui slow languros care vorbea despre regrete, îndoieli, întrebări despre viitor,

despre suferințe și bucurii. Da, se gândea Jamie, totul se leagă, așa cum se întâmplase cu suferința pricinuită de moartea tatălui ei și bucuria pe care i-o adusese nașterea fiicei sale.

Simți cum o podidesc lacrimile. Până atunci, chiar și în momentele cele mai dureroase, reușise să-și păstreze calmul, să nu-și arate suferința.

Se cuibări la pieptul lui Ken, agățându-se parcă de el, de forța lui, iar el o strânse cu pasiune. Și el avea la fel de multă nevoie de ea, precum avea ea de el.

– Ken, murmură ea, orice s-ar întâmpla în timpul acestei furtuni, chiar dacă vei pierde animale, te rog, nu lăsa să piară Blue Creek. Sunt alături de tine. Am să te despăgubesc pentru vițelul pierdut…

– Nu, Jamie, nici nu se pune problema.

– Atunci, am să te ajut cu toată puterea mea. Evident, cu condiția să nu renunți.

– N-am să renunț, spuse el luându-i bărbia între mâini. N-aș putea.

Uitându-se cu atenție la Ken, Jamie descoperi deodată tot ceea ce reprezenta personalitatea lui complexă: un amestec de forță și de blândețe, de îndoială și de curaj, de autoritate și de încredere. Își dădu seama că vorbește cu sinceritate.

Plecând privirea, îngăimă:

– Dansez foarte prost.

– Nici eu nu stau mai bine. Ar trebui să iau cursuri de dans.

– Nu-i nevoie, te descurci bine. Pentru unii cowboy, a dansa e la fel de important ca și a ști să se joace cu lasoul.

Tânăra duse mâna la gură, îngrozită de propriile vorbe.

– O, iartă-mă Ken, nu voiam să…

– Nu-i nimic, Jamie. Să nu mai vorbim despre asta.

Nu părea încercat nici de amărăciune, nici de tristețe, spunând acestea. După o clipă de tăcere, adăugă:

– Am remarcat ce-ai făcut în ultima vreme. Grație eforturilor tale, Rosie a progresat mult. Pe de altă parte, Kit mi-a povestit că ai salvat mai multe animale bolnave aduse la grajd de Purdy și de Charley. Eu însumi am apreciat nu de puține ori sfaturile și ajutorul tău.

– Cu toate astea, astăzi am dat greș.

– Ai făcut tot ce-ai putut. Pur și simplu, nu i-a fost dat să trăiască acelui vițel. Nu e vina nimănui.

– Ba da, e vina mea. Am reacționat ca o ma…, ca o femeie. Nu m-am comportat ca un adevărat cowboy.

– Fals! N-ai salvat vițelul, dar ai salvat mama. Mulți fermieri ar fi sacrificat-o.

– Ce-o să faci cu Bessie, Ken?

– Am să-i mai dau o șansă mai târziu.

Ken se uită în ochii lui Jamie.

– Nu crezi că mai merită o șansă? adăugă el.

– Ba da, răspunse ea fără a sta pe gânduri. Cu siguranță.

– Ei bine, și tu meriți o șansă, Jamie. Mi-ai arătat cât ești de competentă și cât de mult te preocupă viața de la fermă.

Un zâmbet amuzat îi apăru în colțul gurii.

– Ar fi o prostie din partea mea să nu profit de experiența ta, nu?

Jamie îi răspunse zâmbind complice, iar Ken continuă:

– M-am gândit să-ți încredințez caii și vitele care se găsesc în spațiile împrejmuite. Josh și Kit vor pleca după marcarea animalelor, iar din acel moment voi avea nevoie de cineva care să supravegheze animalele. Asta înseamnă că vei avea mult de lucru, deoarece te vei ocupa în continuare de casă și de bucătărie. În schimb, vei fi mai bine plătită.

De o bună bucată de vreme nu mai dansau, stând nemișcați unul în brațele celuilalt, în mijlocul camerei. Jamie nu știa ce să spună. Așteptase atât de mult acest moment, dar acum nu se mai simțea demnă de încrederea lui Ken. În clipa în care dorea atâta să reușească, nu fusese la înălțime…

– Îți e milă de mine. Iată de ce îmi oferi această slujbă.

– Nu, Jamie, nu știu dacă asta e cea mai bună soluție pentru noi doi, dar meriți o șansă. Uneori, am senzația că poți să reușești tot ceea ce-ți propui.

Jamie se îndepărtă puțin de Ken. Privirile li se încrucișară. În clipa aceea, Jamie știu că se îndrăgostise de Ken.

De aceea, se apropie de Ken și-l sărută cu pasiune. Acesta îi răspunse cu aceeași ardoare. Rămaseră așa pentru o vreme, uniți până la contopire de forța iubirii. Un bărbat și o femeie dansând eternul pas în doi al corpurilor înlănțuite, al inimilor unite. Lumea se reducea la ei doi, mai bogați prin ceea ce puteau crea împreună.

Simțindu-se, în sfârșit, eliberată de temerile și reticențele sale, Jamie savura fericirea de a fi femeie, de a se abandona în brațele bărbatului pe care-l iubea, fără teamă, fără rețineri. Nimic altceva nu mai conta în acel moment. Ken era bărbatul pe care-l așteptase, cel care o întregea.

– O, Ken! Ești un bărbat minunat. Grație părinților tăi…

Ken tresări și făcu un pas înapoi.

– Nu lor le datorez asta.

O ținea în continuare la piept. Dar, părea dintr-o dată absent și departe. Lui Jamie îi păru rău că rupsese vraja acelui moment. Mângâindu-l pe obraz, îl întrebă încetișor:

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nimic special. Pur și simplu, copilăria mea n-a fost la fel de fericită ca a ta.

– Stai liniștit, și eu mă certam cu tatăl meu. Era un cowboy independent, încăpățânat, autoritar. Mă lăsa liberă, dar…

Jamie tăcu. Evita să vorbească despre asta cu mama ei. În schimb, lucrurile stăteau altfel în privința lui Ken. Îi va vorbi altă dată despre asta, deoarece acum dorea să-i asculte povestea.

– Într-o bună zi, am să-ți spun povestea vieții mele. În seara asta, vreau s-o aud pe a ta.

Ken închise ochii și suspină.

– Părinții mei au divorțat când aveam șapte ani. Nu prea i-am mai văzut după aceea. Aveau viața lor, iar eu am fost nevoit să mă descurc singur.

Se depărtă de ea și se duse la fereastră, continuând să vorbească:

– Vara, eram invitat aici de unchiul meu. El a fost singura mea familie. Chiar dacă era ursuz, alături de el aveam sentimentul că exist. Când plecam la Dallas pentru a mă duce la școală, știam că vara viitoare mă voi întoarce la Blue Creek și viața va fi ca înainte. Bud și-a dat seama că sunt foarte atașat de locul acesta. De aceea mi-a lăsat ferma, în pofida lipsei mele de experiență.

Ken se întoarse brusc.

– Sunt zile în care încerc să-mi dau seama ce ar fi făcut Bud într-o situație anume, dacă ar fi fost în locul meu și am sentimentul că am progresat. Știu, în egală măsură, că sunt diferit de el. Mă străduiesc să rămân fidel la ceea ce mi-a transmis, încercând în același timp să administrez ferma după cum vreau. Știu că numai astfel îmi voi găsi echilibrul și mă voi simți împăcat.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

– Tatăl meu s-a recăsătorit și locuiește la Huston. Cât despre mama, prioritatea ei este cariera. De altfel, foarte rar o vedeam la Dallas. Evident, îi iubesc pentru că sunt părinții mei. Dar, uneori, cred că n-ar fi trebuit să aibă un copil.

Jamie încerca să-și imagineze viața unui copil care se considera un accident în viața părinților săi. Asta o făcu să se gândească la propria ei poveste. « Spune-i totul, o tot îndemna o voce în ea însăși. Explică-i pentru Henry și Hettie, va înțelege.“

– Ken, începu ea. Trebuie… Eu…

Nu se simțea în stare să-și divulge secretul. Totuși, Hettie nu era o eroare în viața ei. Nu trebuia să încerce să rescrie trecutul în funcție de visele ei actuale. Trebuia să-l accepte pentru a merge mai departe.

Ce aștepta de la Ken? Ce rol putea juca în viața ei? Avea nevoie de încrederea lui. Or, dacă îi va spune

că-și abandonează copilul, nu va mai avea încredere în ea. Nu ar putea suporta așa ceva.

– Ken, spuse ea, îți mulțumesc pentru încrederea acordată. PoțI conta pe mine, mă voi achita cum se cuvine de sarcina mea.

Se făcu din nou tăcere în bucătărie. Cu inima bătându-i, Jamie aștepta un cuvânt din partea lui Ken, care nu veni. Se mulțumi să dea din cap, după care părăsi încăperea. După câteva secunde, îl auzi intrând în birou.

Acum putea să-i telefoneze fiicei sale. Cu moartea în suflet, trecu prin fața aparatului, fără să se atingă de el, apoi ieși din casă. Avea nevoie de Hettie și de Ken în egală măsură. Își dorea imposibilul.

Capitolul 8

Ken auzi un zgomot de pași apropiindu-se de birou. Brusc, ușa se deschise. Jamie era în pragul ușii, preocupată, având pe cap pălăria aceea ponosită.

– Intră! spuse el.

Închizând ușa după ea, înaintă până la masă. Afară, se auzeau vocile angajaților care se pregăteau pentru strângerea de a doua zi a turmei și marcarea vitelor. Soarele pătrundea în cascadă pe fereastră și se putea zări iarba de un verde crud pe care ploile din ultima vreme o făcuseră să crească foarte mult. Priveliștea dezolantă a pământurilor goale făcuse loc unui décor luxuriant pe care apusurile de soare îl scăldau într-un auriu strălucitor.

Era cea mai frumoasă perioadă din viața la o fermă, momentul în care fermierul, trecând călare prin

mijlocul turmei sale, îi descoperă bogăția, multitudinea viteilor nou-născuți la sfârșitul iernii.

Ken se considera destul de norocos: nu pierduse decât foarte puține animale în timpul furtunii din martie. După estimările sale, Blue Creek era salvat.

– Am aflat vestea de la Purdy, declară Jamie, de-abia mai răsuflând. Clan a avut un accident grav?

– S-a rănit la mână, dar asta nu-l va împiedica să continue să concureze, după spusele tatălui său.

Îmi pare rău pentru Clan, declară Jamie. Rodeoul este un sport periculos.

– Când a ales această cale, știa foarte bine lucrul acesta. Îmi pare totuși rău că nu poate veni mâine să mă ajute la marcarea vitelor.

– Știu. Dacă…

Jamie ezită, trecând greutatea corpului de pe un picior pe altul. Ken observă că purta aceleași haine ca în ziua în care venise pentru prima dată la fermă, în ianuarie.

– Eram sigur că vrei să-mi faci o propunere.

– Ai nevoie de cineva pentru a-l înlocui.

– Am nevoie de un bun cowboy.

– Sau de cineva care să cunoască felul tău de a lucra.

Ken se lăsă pe spătarul scaunului. Trebuia să se gândească. În zonă, fermierii obișnuiau să se ajute unii pe alții pentru marea adunare de primăvară a vitelor. Operația se întindea pe mai multe săptămâni, fiecare consacrând o săptămână propriei ferme. Era o muncă extenuantă care cerea o mare putere de îndurare din partea oamenilor și a cailor, multă competență. Evident, cowboyii buni care să fie disponibili în această perioadă a anului erau foarte rari.

– Așa e, ar fi mai bine așa, reluă Ken, gânditor. Am nevoie de cineva disponibil imediat.

După câteva secunde, Jamie adăugă pe un ton provocator:

– Ca mine, de exemplu.

Se aștepta la asta…

– Pot să mă integrez în echipă, continuă ea. Ai spus că vrei să-mi acorzi o șansă: acesta e momentul pentru a vedea dacă poți avea sau nu încredere în mine.

– Am încredere în tine, știi bine asta. Dar o mare responsabilitate va apăsa pe umerii tăI în zilele următoare. Să hrănești cowboy epuizați și înfometați, nu-i puțin lucru.

– M-am gândit la asta înainte de a veni să vorbesc cu tine. Am să fac foarte multă mâncare din vreme.

– Și cine se va ocupa de tot ceea ce nu poate fi gătit decât la momentul respectiv? Cine va servi la masă, va face ordine și va curăța după masă, dacă tu ești cu noi afară?

– M-ar putea înlocui mama.

– Mama ta?

– Chiar ea. Te asigur că e o bucătăreasă excelentă.

Contrariat, Ken se ridică și se uită pe fereastră.

– Cred că ți-ai pus foarte bine la punct micul scenariu, Jamie, în așteptarea momentului visat.

Roși, dar îi replică sec:

– Ei și? Chiar dacă ar fi așa, trebuie să rezolvăm mai întâi problemele cele mai urgente, nu?

– Nu-i atât de simplu. Dar, să presupunem că accept. Ce cal ai lua? Pe cel al lui Clan?

– Nu, pe Rosie, evident.

– Evident!

În vocea lui Ken se simțea mânia. Entuziasmul o făcea pe Jamie să uite de prudență și de bun-simț.

– Iapa asta n-a fost niciodată o zi întregă pe o pajiște în mijlocul unei turme.

– E obișnuită cu vitele din spațiile împrejmuite. Ai văzut și tu asta. În plus, e inteligentă, rapidă, rezistentă. Știu că poate face această muncă.

– Nu știi nimic, tot așa cum nici eu nu știu. Poate să se comporte bine. Dar, la fel de bine, ne poate crea probleme. N-a fost niciodată confruntată cu o astfel de situație. Gândește-te puțin: va fi printre sute de animale în libertate, aduse laolaltă cu forța și care așteaptă prima ocazie pentru a scăpa. Într-un asemenea vacarm, un cal neexperimentat are toate motivele să intre în panică. Ar fi o prostie din partea mea să-mi asum un asemenea risc!

– Mai ales cu mine!

– Dacă vrei…

Se înfruntau privindu-se ochi în ochi. Două caractere care se opuneau, dar se și completau. În vocea lui Ken rezona forța bărbatului autoritar, în privirea lui Jamie scânteia siguranța propriei valori și a capacității sale. Un fel de pas în doi, dar făcut invers…

Cu șase săptămâni în urmă, dansaseră pe o altă muzică și descoperiseră armonia care-i unea. Din clipa aceea, stătuseră departe unul de altul, atât fizic, cât și psihic. Ken se întreba care sunt motivele acestei rezerve. Poate că n-ar fi trebuit să-i vorbească despre problemele lui … În mod cert nu-i plăceau bărbații care se destăinuiau atât de ușor. Totuși, își dorea să-i cunoască incertitudinile, așa cum dorea și el să le

cunoască pe ale ei. I se părea că aceste momente în care erau deschiși unul față de celălalt îi apropiase pentru totdeauna.

Oare nu ar fi trebuit să adopte de la bun început o altă atitudine față de ea? Ar fi putut continua, ca în ziua în care o sărutase, să se comporte ca un bărbat, ca un cowboy dominator, incapabil să suporte ca o femeie să-i reziste.

Numai că nu va putea fi niciodată un astfel de bărbat. Bud îl învățase ce înseamnă respectul față de celălalt, simțul responsabilității. Din această pricină, spuse cu fermitate:

– Nu o vei călări pe Rosie.

– Un alt cal, atunci?

– Nu. În absența lui Clan, o să am destule de făcut. Va trebui să mă ocup de marcarea animalelor, nu mai vreau să te am și pe tine în grijă.

– N-am nevoie de înger păzitor.

Se priveau unul pe celălalt cu sfidare.

– Încearcă să înțelegi. O strângere a animalelor presupune existența unei echipe sudate. Dacă vreunul dintre membrii echipei dă greș, e catastrofă pentru toată lumea, iar eu nu vreau să risc nici pentru oamenii mei, nici pentru vecinii mei. Cred că o femeie care se urcă pe un cal insuficient de bine antrenat reprezintă un risc

– Deci, să înțeleg că, după tine, trebuie să te accepți așa cum ești și să nu încerci să te depășești, nu?

– După strângerea vitelor, am să te las să lucrezi alături de cowboy pentru o perioadă de probă.

– Dar de aici până la… Oh, te rog! Nu poți să spui că, pe de o parte ai încredere în mine, iar pe de altă parte, să mă trimiți într-un spațiu împrejmuit în care nu mi se poate întâmpla nimic.

– Fac tot ce pot pentru a te ajuta.

– Și asta înțelegeți tu prin a mă ajuta! Să fiu asistată, cum altfel? Te comporți aidoma tatălui meu. Ca un cowboy!

Ken rămase cu gura căscată. Ca tatăl ei… Jamie îl venera pe tatăl ei și totuși rostise aceste cuvinte ca pe o insultă. Începea să înțeleagă. James Dunn o învățase tot ce trebuia să știe despre animale, despre cai, despre viața la o fermă. Făcuse din ea un adevărat cowboy. Dar o deposedase de propria feminitate.

Iată de ce ținea morțiș să efectueze această muncă dificilă. Dacă accepta să o angajeze pentru marcare, iar arăta că are încredere în ea și că o iubește.

Cum ar fi reacționat Bud dacă ar fi fost în locul lui? Dar nu conta ce ar fi făcut Bud, ci numai ce dorea el, Ken Hamilton, să facă.

– Foarte bine, spuse el, îmi asum acest risc și îți acord o șansă. Am să-l pun pe Josh în față, iar tu vei asigura spatele.

Chipul lui Jamie, care la început se luminase, deveni din nou posomorât.

– Spatele!

– Exact. E munca cea mai neplăcută, aceea pe care o face cel mai tânăr și cel mai puțin experimentat. Dar ai de ales între asta sau nimic.

– Dar la trierea viteilor… aș putea participa?

– Avem oameni pentru asta. Totuși, stai liniștită, vei participa și tu la asta. Acestea fiind spuse, nu uita că aici patronul sunt eu. Vei îndeplini ordinele mele fără a discuta, de acord?

– Bine, domnule!

Ken puse capăt întâlnirii făcând un ușor semn din cap, înainte de a se întoarce la birou. Numai de s-ar perece totul bine! își spuse în sinea lui, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jamie, nu și-ar ierta-o niciodată.

A doua zi dimineață, toată lumea se pregătea pentru ceea ce urma să se întâmple în ziua aceea. Ken era cel care supraveghea toate operațiunile, acordându-i o atenție specială lui Jamie. Toată lumea

era fascinată de prezența ei printre cowboy. Mulți dintre ei încercau să se apropie de ea și s-o abordeze. În sinea lui, Ken se întreba dacă nu făcuse o imensă greșeală permițându-i lui Jamie să facă parte din echipă.

În dimineața aceea sosise și mama lui Jamie. Glenna Davis surprinse pe toată lumea în mod plăcut, grație competențelor ei culinare.

Pe măsură ce timpul trecea, Ken trebuia să accepte realitatea: tânăra se descurca de minune. Nu de puține ori, aduse înapoi animalele fugare la turmă, conducând-o pe Rosie cu o mână sigură și experimentată. Micuța iapă avea toate calitățile necesare acestui gen de muncă: era rapidă, fină, rezistentă.

– Ești o fată de isparavă, îi susură Jamie lui Rosie la ureche. Cea mai drăguță, mai inteligentă și mai rapidă dintre toate. Nu-i așa?

Cu nările în palma lui Jamie, Rosie trase aer în piept, ca și cum ar fi înțeles complimentul. Jamie o mângâie pe frunte. Petrecuse una din cele mai frumoase zile din viața ei. Era epuizată, dar fericită că poate să facă ceea ce-i plăcea.

Totul mergea bine. Glenna era apreciată pentru calitățile ei culinare. Instalarea ei la Blue Creek pentru sfârșitul de săptămână nu pusese nici o problemă. Soția pastorului acceptase să aibă grijă de Hettie, ca mulțumire pentru serviciile pe care i le adusese Glenna, ocupându-se de copiii de la grădiniță.

Jamie se simțea ușurată. Nu se punea problema să-i spună lui Ken de existența lui Hettie înainte de marcarea animalelor. De-abia reușise să-l facă s-o accepte. Nu avea nevoie de o greutate în plus. Pe de altă parte, Glenna nu s-ar fi putut ocupa și de Hettie, și de bucătărie. Și apoi, dorea ca el să-și facă o părere cât mai exactă despre competențele ei. N-ar mai putea refuza s-o angajeze pe postul de cowboy sub pretextul că e femeie.

Mai rămânea un singur risc, dacă va afla adevărul: să-i reproșeze că-și neglijează fiica pentru a-și satisface ambiția personală. Părea să fi suferit foarte mult de indiferența părinților lui! Totuși, era sigură că se afla pe drumul cel bun. Hettie va învăța cât mai repede cum să se descurce la fermă, cu cât va avea ca exemplu chiar pe mama ei. Și apoi, Jamie știa să fie o la fel de bună mamă pe cât de pricepută era ca fermier.

Auzi zgomot de pași în urma ei și se întoarse. O siluetă se întrezărea în întuneric. Inima începu să-i

bată cu putere. Va putea să-i mulțumească lui Ken pentru încrederea pe care i-o acordase și să-i spună adevărul.

– Cum se simte Rosie?

– E în formă.

– Dar tu?

– Și eu. Am făcut o treabă bună astăzi, nu-i așa? întrebă ea pe un ton detașat.

– Într-adevăr. Tu, mai ales, ai fost formidabilă.

– Mulțumesc, Ken. M-am străduit. Doream să fii mândru de mine.

– Dar sunt, Jamie. Sunt foarte mândru de tine.

– Nici tu nu te-ai descurcat rău deloc. E foarte greu să aduni toate vitele și, dacă operația a reușit, e și pentru că ai știut foarte bine ce trebuie să faci.

– Trebuie să-ți mărturisesc că în ultimele zile am fost foarte speriat. M-ai ajutat foarte mult să-mi depășesc temerile.

– Cu atât mai bine. Dar reușita ți se datorează numai și numai ție. Ken Hamilton, dacă la început te îndoiai de competența ta, astăzi ai arătat că ești un adevărat cowboy.

– Și tu la fel, Jamie Dunn, murmură el.

Stătea foarte aproape de Jamie. Dintr-o dată, se aruncară unul în brațele altuia.

Buzele lui Ken erau fierbiți și dulci. Rămaseră mult timp înlănțuiți, sub lumina lunii.

« Acum. Vorbește-i acum! » își spuse Jamie în sinea ei.

– Ken, începu ea, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Știu, Jamie.

Îndepărtându-se ușor de ea, o privi zâmbind.

– Vrei să-mi spui care e povestea pălăriei ăsteia caraghioase pe care o porți ca pe o coroană. Era a tatălui tău, nu-i așa?

– Da. După moartea sa, ajunsesem să-l idolatrizez. Între timp, mi-am dat seama că m-am înșelat. Era un om ca toți ceilalți, chiar dacă excela în domeniul său.

– Înțeleg.

– Ken, despre altceva doream să-ți vorbesc. E vorba de…

Zgomotul unei mașini îi acoperi vocea. Jamie recunoscu imediat a cui era mașina, dar nu putu face nimic pentru a împiedica întâlnirea.

Un bărbat se îndreptă spre ei și spuse:

– Am venit să mă pun la dispoziția dumneavoastră. L-am vizitat pe vechiul meu prieten, Clan Shelton, să văd cum se mai simte după accident și mi-a spus că aveți nevoie de un cowboy timp de câteva zile.

– Da, așa e, spuse Ken îndreptându-se spre el. Numele meu e Ken Hamilton și sunt proprietarul acestei ferme.

Jamie rămase pironită locului, ținându-se cu mâna de gard pentru a nu se prăbuși.

– Încântat. Eu sunt McSween.

Jamie gemu ușor. În clipa aceea, vizitatorul își întoarse privirea spre ea. Buzele I se deschiseră într-un zâmbet larg.

– Asta-i bună! strigă el. Parcă visez…

– Henry! spuse ea cu o voce stinsă.

Privirea lui Ken se plimba de la unul la altul. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi avut timp să-i mărturisească adevărul. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi apărut McSween!

– Vă cunoașteți?

– Se poate spune și așa, ricană McSween.

– Nu v-a spus nimic? E fosta mea soție

– Fosta dumitale soție?

– Da, fosta mea soție.

Capitolul 9

– Trebuie să-i vorbești, Jamie, declară Glenna, cu un pahar de ceai rece în mână.

– Să-i vorbesc lui Henry despre Hettie, sau lui Ken despre Henry și despre Hettie?

Jamie se simțea la capătul puterilor. Se întreba dacă, pe căldura asta îngrozitoare, va reuși să-și ducă până la capăt munca din acea zi, mai ales că avea o asemenea povară pe suflet.

De foarte multe ore se întreba care erau sentimentele lui Ken. Era, fără îndoială, foarte rănit. Poate chiar gelos. Și decepționat. Desigur, datorită divorțului, căsătoria ei cu Henry nu-l privea. Dar existența lui Hettie, da. Din pricina faptului că începuseră o relație, iar el ar putea s-o acuze de lipsă de sinceritate. Totul s-ar sfârși între ei. Totuși, nu putea să mai amâne această mărturisire.

– În seara asta, se termină marcarea. Fiecare se întoarce la el acasă. O să am încă o dată nevoie de tine în seara asta, mamă, după plecarea lui Henry.

– Poți conta pe mine.

A doua zi, după încheierea operațiunilor de marcare a animalelor, Ken dădu o petrecere. Acesta era momentul pentru Jamie de a-l aborda pe Ken pentru a-i spune ce s-a întâmplat.

– Da, am fost soția lui Henry. A fost o mare greșeală. Ține de domeniul trecutului. Pot să-ți spun că am învățat ceva din asta. În plus… am o fetiță cu el.

Lui Ken nu-i venea să-și creadă urechilor. Rămase uluit și de-abia reuși să bâiguie:

– Ai o fiică? Deci, atunci când ți-am spus că ai fi o bună mamă, am fost deplasat, nu?

– Nu, deloc. A fost cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

– Acum înțeleg semnificația scenei petrecute în oraș: bebelușul, mama lui Jamie, masa alăturată… Era lângă tine la restaurant, nu?

– Da.

– Și de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că nu ai mai fi avut încredere în mine. Mi-a fost și așa greu să te conving să mă accepți în echipa ta pentru că sunt femeie. Cum ar fi stat lucrurile, dacă ți-aș fi spus că am un copil?

Ken înțelese imediat ce voia să spună. Nu avusese încredere în ea pentru că nu avea încredere în el însuși.

– Totuși, nu ai spus nimic nici după ce te-am acceptat în echipă…

– Din cauza mărturisirilor pe care mi le-ai făcut despre copilăria ta. Înțelegi, nu-i așa, că mi-a fost foarte greu să renunț la îngrijirea propriei mele fiice pentru că mă simțeam vinovată. Mi-a fost teamă că-mi vei reproșa că mi-am abandonat fiica pentru a-mi urma propriile aspirații. Îmi doream foarte mult să mă iubească pentru ceea ce sunt, pentru… mine însămi.

Toate aceste cuvinte îl făcură pe Ken să vibreze. Toată copilăria și adolescența lui nu-și dorise decât asta: să fie iubit pentru el însuși… Visul lui de-o viață.

– Crezi că sunt capabil să te iubesc pentru tine însăți, pentru ceea ce ești?

Trecu o clipă cât o eternitate. Muzica și zgomotele de la petrecere păreau că vin dintr-o altă lume. Tânăra ezită înainte de a se hotărî să-i dea un răspuns.

– Nu știu, Ken… M-am mai înșelat o dată, prefer… O să plec. Am să plec în căutarea lui Henry, pentru că are dreptul să-și cunoască fiica.

Jamie credea, într-adevăr, că Henry putea fi un foarte bun tată, tot așa cum ea se străduia să fie o bună mamă.

– Mi-am făcut bagajele. Când mă voi întoarce, o să discutăm despre noi doi.

Ken nu o mai lăsă să continue și o sărută pătimaș. Jamie se desprinse cu greutate de el și se îndreptă spre ieșire. Spre marea mirare a tuturor, Henry venise la petrecere, deși nu fusese invitat. Când îl zări, Jamie se duse la el și-i spuse:

– Vino, Henry! Vreau să-ți prezint pe cineva.

Chiar în clipa aceea, Glenna își făcu apariția ținând în brațe un ghemotoc. Era Hettie, care se uita curioasă în jur. Când o văzu pe mama ei, începu să-i zâmbească și să gângurească.

– Ea e Hettie, fetița noastră…

– Fetița noastră? bâigui el. Credeam că…

Toată impetuozitatea lui se topi ca un balon de săpun. Ca de atâtea alte ori, arăta că e incapabil să-și asume responsabilități. La rândul ei, Jamie își dădu seama că nu-i va da niciodată copilul spre îngrijire. Putea să vină să-l vadă când dorea. Atâta tot.

Jamie nici nu se mai uită la el și se întoarse spre Ken. Cuprins de emoție, acesta îi declară:

– O putem crește la ferma noastră, nu-i așa?

– Ferma noastră?

– Da, Jamie. Nu sunt tatăl copilului tău, dar cred că mă pot ocupa de educația lui.

După care spuse cu acea siguranță a adevăraților cowboy:

– Jamie Dunn, o să ne căsătorim și o să trăim la Blue Creek.

– Bine, domnule, spuse ea, de-abia stăpânindu-și lacrimile de bucurie.

După ce o luă pe Hettie în brațe, Ken o învălui pe Jamie cu brațul rămas liber și începu să danseze cu ele pe ritmul unei muzici îndepărtate.

– Ce imbecil, acest McSween! Să renunțe la voi… Jamie, trebuie să-ți mai fac o mărturisire, adăugă el pe un ton serios.

Jamie se uită la el cu neliniște.

– Te iubesc, Jamie Dunn!

Aceasta răsuflă ușurată.

– Te iubesc, Ken Hamilton! Și sunt atât de fericită… Mai târziu, Hettie va putea să spună oricui: „Tatăl meu e un adevărat cowboy!“

– Ba nu, va spune: „Părinții mei sunt adevărați cowboy!“

Muzica se oprise. Toți trei înlănțuiți, continuau să se legene pe ritmul fericirii lor, într-un dans al iubirii fără de sfârșit.

Sfârșit